

Κύριοι

Έλαβα με το ταχυδρομείο την πρότασή σας να "αλλάξει η ζωή μου για πάντα με 50 δραχμές" -ή, αν κατάλαβα καλά, με κάποιο παρόμοιο ποσό. Τζόκερ, Λόττο, Πρότο, Προπό, Λαχεία, και ποιός ξέρει τί θα μπορούσατε να σκεφτείτε ακόμα. Η βεβαιότητα σας πως οι ελπίδες των αποδεκτών της πρότασής σας είναι, κατ' αρχήν, συγκρίσιμες και ανταλλάξιμες με ένα τέτοιο ποσόν μου φαίνεται οπωσδήποτε εύλογη: απευθύνεσθε σε νεκρούς. Το ότι συμβαίνει να "ονειρεύονται" τον πλούτο σαν αλυσίδα μηδενικών είναι η πιο τρανή απόδειξη για την κατάσταση τους - πάντως αυτό είναι ένα σταθερό κίνητρο για εσάς να αδειάσετε τις τσέπες των σάβανών τους απ' τα κέρματα. Ένα πενηντάρικο απο 'δώ, ένα κατοστάρικο απο κεί.... Δεν θα τους χρειαστούν εξάλλου, ούτε καν στο ψυχοταμείο του αγέροντα: διαθέτουν κάρτα μέλους.

Παρατηρώ ωστόσο πως τους μεταχειρίζεσθε σκληρά. Τους υπόσχεσθε να γίνουν από τη μια μέρα στην άλλη συλλέκτες κάθε εμπορεύσιμου άθλιου κτερίσματος - αν και είναι σίγουρο πως το μόνο που θα καταφέρουν είναι να στριφογυρίζουν στη ρουτίνα εβδομαδιαίων απογοητεύσεων. Θα ριζώσουν έτσι για πάντα στη δεισιδαιμονία της "τύχης" και της "ατυχίας", και ποτέ τους χρειαστείτε κατηγορηματικούς, έστω σαν ανάμνηση κάποιας "τελευταίας επιθυμίας", θα λάβετε σκόνη.

Σκέφτομαι πως απ' αυτή την άποψη μπορείτε - και μπορούν - κυριολεκτικά "ν" αλλάξουν τη ζωή τους με 50 δραχμές". Ο εκφυλισμός της επιτρέπει να την ανταλλάσουν όσο όσο, σε μια "σταθερά αντιπληθωριστική κατεύθυνση". Με 50 δραχμές σήμερα, με 20 αύριο: το "ν" αλλάζουν τη ζωή τους με το τίποτα" θα είναι ασφαλώς το τελικό κατόρθωμα αυτής της επικής πορείας.

Χαίρομαι που δεν θα συμμετάσχω στο χορό της απώλειας. Απολαμβάνω τελευταία την επεξεργασία ατίθασων υλικών, δεν έχω μία, όσο για τη ζωή μου συμβαίνει να είναι πολύ ακριβή για να χωρέσει στα κουρέλια σας. Θα παρακολουθώ πάντως το "παιχνίδι" σας. Συνεχίστε έτσι, ανελέητα.

Πράγματι είναι πολύ αργά για έλεος....

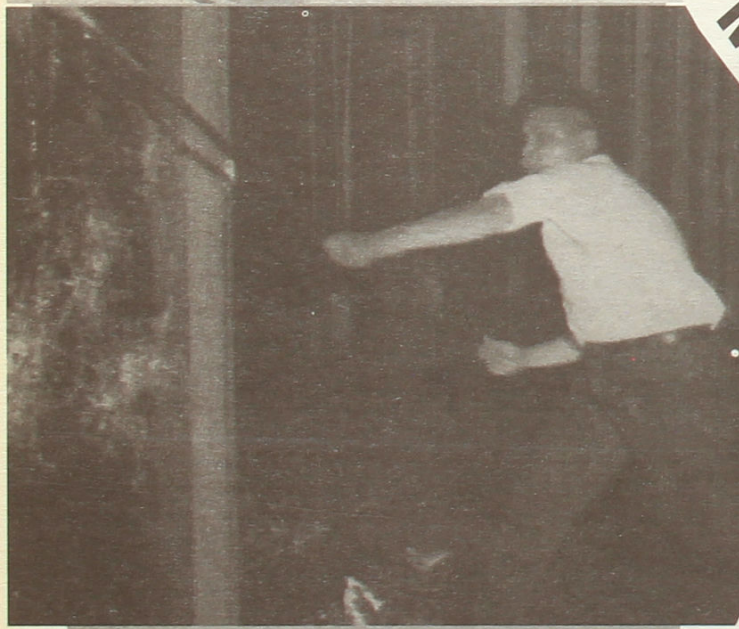
ΣΥΝΤΟΜΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΣΕ ΜΙΣΟ ΛΕΠΤΟ

Τίποτα σήμερα, τίποτα εχτές, τίποτα προχτές και παραπροχτές, τίποτα τη προηγούμενη εβδομάδα, τίποτα την προηγούμενη, τίποτα ένα μήνα πριν, τίποτα δύο μήνες πριν, τίποτα τρεις μήνες πριν, τίποτα στα αρχές του 97, τίποτα στα τέλη του 96, τίποτα στα μέσα της δεκαετίας του 90 ούτε και στις αρχές της, τίποτα το 80 και το 70

ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΓΙΟΡΤΗ ΕΧΕΙ - ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΑ - ΚΙ ΕΝΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΘΑΥΜΑ....

Σε ολόκληρη την Ευρώπη οι εμπορικές επιχειρήσεις βρίσκονται σε κατάσταση πνευματικής. Οι μέρες των εορτών υποδηλώνουν τρελλές δουλειές. Και στο σπινικό που έχει

διαμορφώσει η ύφεση, το διάλειμμα αυτό πρέπει να γίνει απολύτως προσοδοφόρο: μελέτη δείχνει πως οι καλές βιτρίνες δίνουν αύξηση πωλήσεων ως και 60%!

...ΕΤΣΙ ΚΑΙ Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΠΟΥ ΓΙΟΡΤΑΖΕΙ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΧΕΙ ΕΝΑΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΡΕΑΛΙΣΜΟ

Η θέληση των ντόπιων αφεντικών και πολιτικών να μπουν στη μύτη των τούρκων ορόλογων τους είναι γνωστή. Και ό-

ΣΑΛΟΣ στην Κύπρο από τη δήλωση του για τα 50 ελληνικά άρματα μάχης και δριμύτητα επικρίσεις από την αντιπολίτευση
Αναφε φωτιές ο Κληρίδης για τα άρματα

σο κι αν διακηρύσσουν τη υποτιθέμενη βούλησή τους για αποστρατιωτικοποίηση της κύπρου, συνκά-

πυχνά η σκληρή πραγματικότητα έρχεται να τους διαψεύσει. Μετά το γνωστό παραμύθι περί αναγκαιότητας εγκατάστασης των "αμυντικών" πυραύλων S-300, που όμως έχουν βεληκεές μέχρι τα βάθη της τουρκίας και το στρατιωτικό αεροδρόμιο της Πάφου που στην ουσία αποτελεί ελληνική αεροπορική βάση, μια καινούρια είδηση έρχεται να επιβεβαιώσει την πρόθεση των "ελληνάρων" να δημιουργήσουν ένα ασφυκτικό κλοιό γύρω από την τουρκία.

Η είδηση δεν προέρχεται από κάποιο άγνωστο παρακλάδι των τουρκικών μυστικών υπηρεσιών, ούτε βγαίνει από τα χείλη κάποιου ευρωπαίου "ανθέλληνα"... Πηγή είναι ο πρόεδρος της κυπριακής δημοκρατίας Γλαύκος Κληρίδης, ο οποίος σε συνεντεύξη - προεκλογική συγκέντρωση του ΔΗΣΥ την 1η δεκεμβρη, αποκάλυψε ότι βρίσκονται στην κύπρο 50 ελληνικά ταנקς με τα πληρώματά τους (by the way: κάτι είχαμε δείξει για αυτά κι εμείς οι περιθωριακοί στο φ. ν. 4....) ενώ παράλληλα ανέφερε ότι το απόσπασμα της ΕΛΔΥΚ έχει γίνει μηχανοκίνητο.... Αηλώσεις που βεβαίως προκαλέσαν την έντονη αντίδραση όλης της πολιτικής σκηνής της κύπρου, αφού πρόκειται για ένα κοινό μεν απόρρητο δε μυστικό.

Την ίδια περίοδο στιγμή ο Σημίτης απαντώντας σε ερώτηση γάλλου δημοσιογράφου στο Παρίσι σχετικά με την εγκατάσταση των S-300, δήλωνε κατηγορηματικά ότι κύριο μέλημα της ελληνικής κυβέρνησης είναι να προωθήσουν οι συνομιλίες για τηναποστρατιωτικοποίηση του νησιού, ενώ η πολιτική και στρατιωτική ηγεσία στην αθήνα φρόντισε να τηρήσει "ειρηνική" σιγή ιχθύος.

Ακολουθώντας πιστά την πολιτική της μετά '71μα εποχής, ενώ προσπαθούν με κινήσεις εντυπωσιασμού να δείξουν την "καλή τους θέληση" για διπλωματική λύση, ουσιαστικά προετοιμάζονται για πόλεμο, αφού ο εξοπλισμός τόσο της κύπρου όσο και των νησιών του αιγαίου αυτό αποδεικνύουν. Το περίφημο ενιαίο αμυντικό δόγμα δεν είναι τίποτα παραπάνω από την προσπάθεια των ντόπιων αφεντικών να στριμώξουν όσο ποτέ άλλοτε στο παρελθόν την τουρκία. Και βεβαίως δεν είναι λίγοι εκείνοι που αναπολούν τις "δοξασιμένες μέρες του 63'-67'", τότε που κύπριοι φασίστες με την στήριξη ελληνικού και κυπριακού κράτους σκότωναν τουρκοκύπριους στα πλαίσια των εθνικών εκκαθαρίσεων.

Καλώς ή κακώς η ιστορία επαναλαμβάνεται. Και δε χρειάζεται να υπογραμμίσουμε για μια ακόμη φορά τα "έργα και τις ημέρες του εθνικού κορμού". Τώρα που διχτώνεται κιόλας.... Αυτό που και πάλι αντικρύζουμε είναι η έλλειψη εσωτερικού εχθρού, η ανυπαρξία ουσιαστικής αντίδρασης στις επιλογές των ντόπιων αφεντικών.

Αν δεν είμαστε εμείς, τότε ποιος;

Εκτός από το δρόμο, τα φύλλα της 3ης γενιάς μπορεί να τα βρει κανείς κάθε μήνα: στο αυτοδιαχειριζόμενο στέα Περιστερίου (Καρνατάδος 166), στην κατάληψη της ομάδας "άνωση εκτέλεση καθήκοντος" (κάθε σάββατο μεσημέρι μέσα στο ΕΜΠ) και στο βιβλιοπωλείο της Villa Αμαλίας (Αγναντών και Χειμώνα). Κι ακόμη σε 3 περίπτερα (πλ. Εξαρχείων - πλ. Κάνιγγος) και στα βιβλιοπωλεία: Solaris, Παράπεντε, Ελευθέρος Τύπος, στο κέντρο της πόλης.

ΑΝ ΤΕ ΜΑΓΙΚΕΣ ΚΑΙ ΚΑΝΗ ΧΡΟΝΙΑ

Αριστερά ένα φωτομοντάζ. Δεξιά μια διαφήμιση. Χρονιά που φτιάχτηκε το πρώτο: 1932. Χρονιά που φτιάχτηκε η δεύτερη: 1997. Βυθιάμεσα μόνο 65 χρόνια. Αρκετά για να χωρίσουν

δύο εποχές

Ο διαφημιστής (του 1997) αντιγράφει (προσπαθεί μάλλον να αντιγράψει) με άβλια αποτελέσματα την Βάντα Βουλτς (του 1932). Η αποτυχία του είναι εξάλλου εξασφαλισμένη από τους σκοπούς του. Αυτό που θέλει να πεί είναι τόσο κραυγαλέο ώστε δεν μπορεί (κι ούτε θέλει) να το κρύψει. Για να μη γίνει δεκαμιά παρεξήγηση το γράφει από κάτω: "μ' αρέσει να με χαϊδεύουν". Η γυναίκα - γάτα είναι η γυναίκα του καναπέ στο σαλόνι, άσπρη άσπρη για να τούσει την αθωότητα του θηλυκού αντικειμένου. Στο οπόλο θηλυκό αντικείμενο το αρσενικό υποκειμένο (αφέντης) θα κάνει ένα "έξυπνο δάρο", με δύο χιλιαρικάκια. Θα χαμουρευτούν "ευτυχισμένα" τα κατοικίδια και θα πάνε να κάνουν τα εμβόλιά τους.

Η Βάντα Βουλτς, ανθρωπόγατα μιας εντελώς διαφορετικής κουλτούρας, μπορεί να κοιτάει απο μακριά, διασχίζοντας τις δεκαετίες, ετοιμη να δοκιμάσει τα νύχια του βλέμματός της στην ραφηναρισμένη σάρκα των μαγαζιών ομορφιάς - και των πελατών τους. Δεν είναι καθόλου αθώα, δεν είναι καθόλου "χαδιάρα", και οσοφάνερα δεν είναι ζωό στο μυαλό. Ουδένιασε το μοντάζ της: εγώ + γάτος, φωτογραφίζοντας το σκοτάδι που έρχεται από μέσα και που μπορούν να το πιάσουν μόνο εκείνοι που ξέρουν να κινηθούν εντός του.

Είναι βέβαια διαφορά πολιτισμών. Από δω εκείνος της ποιητικής έντασης και των εξερευνησεων. Από και αυτός της βλακιάς αθωότητας των καταναλωτών και της σαλονιάτης αναισθησίας. Από δω εκείνος του πεζοδρόμιου και του βάθους. Από και αυτός των αρματισμένων επιδερμίδων. Πώς του ήρθε του ηλίθιου διαφημιστή ότι θα μπορούσε να αντιγράψει κάτι που αγνοεί - και φοβάται;

Βίοι

Η Νόρμα Τζιν Αλμοντοβάρ δεν είναι συγγενής του ισπανού κινηματογραφιστή. Θα μπορούσε όμως να είναι πρωταγωνίστρια σε κάποια ταινία του. Αν όχι η ίδια ίσως η ιστορία της.

Η Νόρμα Τζιν βρέθηκε να δουλεύει, στα 21 της, σαν τροχονόμος στο Λος Άντζελες. Ήταν περιήφανη γι' αυτό το πόστο - θυμάται μερικά χρόνια αργότερα. Αλλά άρχισε να καταβαίνει κάποια πράγματα όταν είδε έναν συνάδελφό της αστυνομικό να κλέβει κοσμήματα από το πόμιο ενός θύματος τροχαίου.

Όταν έκανε αναφορά για το περιστατικό, ανταμείφθηκε με μετάθεση σε άλλο τμήμα. Η αθωότητά της τσαλακώθηκε, και άρχισε να γίνεται περισσότερο προσεκτική γύρω της. Ανακάλυψε σιγά σιγά πως αστυνομικοί οργάνωναν δίαιτα διαρρήξεων, έλεγχαν τη διακίνηση ναρκωτικών στη πόλη, ανάγκαζαν ανήλικες κοπέλλες να υποκύπτουν στις σεξουαλικές τους απαιτήσεις, ή υποχρεώναν πόρνες να τους παρέχουν δωρεάν τις υπηρεσίες τους. Μια συνθηματική πρακτική τους εξάλλου ήταν οι λεγόμενες "δημιουργικές αναφορές", κάτι σαν έκθεση γραμμής σε σκόπια αόριστη και διαφορετική γλώσσα, ώστε να μπορούν να δικαιολογούν οποιαδήποτε σύλληψη "υπόπτου". Πράγματα εντελώς κοινότοπα δηλαδή για κάθε αστυνομία που σέβεται τον εαυτό της, πολύ μακριά όμως από την ηθική της Νόρμαν Τζιν.

Σαν τροχονόμος δεν άργησε να βρεθεί και η ίδια στο κέντρο σεξουαλικών παρενοχλήσεων και προσβολών. "Η κοινή πεποίθηση ήταν" λέει σε ένα βιβλίο που εξέδωσε "πως αν ήθελα να έχω υψηλά ιστάμενους φίλους και προστατές για την καριέρα μου, θα έπρεπε να γαμιέμαι με τους κατάλληλους ανθρώπους. Κάποτε μάλιστα μου προσέφεραν 200 δολάρια για να γίνω, για ένα βράδυ, το "αποχαρτιστήριο δώρο" για έναν αστυνομικό που έφτυγε από την υπηρεσία".

Μετά απ' αυτές τις ανακαλύψεις η Νόρμαν Τζιν Αλμοντοβάρ αποφάσισε να τα βροντήξει. Άρχισε να δουλεύει σαν πόρνη, στο Μπέρελι Χιλς. "Ήταν τόση η αφηδία μου για την αστυνομία" εξομολογείται "ώστε μου ήταν πολύ ευκολότερο το πεζοδρόμιο. Εξάλλου είναι πολύ πιο έντιμο να πληρώνεσαι για να ευχαριστήσεις κάποιον, από το να πληρώνεσαι για να τον εξευτελίσεις".

Ήταν τότε που αποφάσισε να βγάλει και το βιβλίο της "Από αστυνομικά κολ γκέρι: γιατί εγκατέλειψα την αστυνομία του Λος Άντζελες για να κερδίσω τίμα τη ζωή μου σαν πόρνη" (εκδ. Simon & Schuster), "σπάζοντας" ουσιαστικά τον "κόδικα σιωπής" που συντηρείται σε τέτοιες περιπτώσεις. Φυσικά οι πρώην συνάδελφοί της δεν χάριξαν καθόλου γι' αυτό. Κατάφεραν να την περιδεύσουν κατηγορώντας την για προτροπή σε πορνεία, και να την καταδικάσουν σε 18 μήνες φυλάκιση.

Μετά απ' αυτό η Νόρμα Τζιν κατάλαβε πως σαν πόρνη θα ήταν πάντα στο έλεος της αστυνομίας, και αναγκάστηκε να σταμτήσει κι αυτή τη δουλειά. Άρχισε όμως να ασχολείται πιο συστηματικά με τα δικαιώματα των ιεροδούλων, κατάφερε μάλιστα να συγκεντρώσει 100.000 ψήφους σαν υποψήφια του κόμματος ελευθεριότητας, για τη θέση του αναπληρωτή κυβερνήτη της Καλιφόρνιας.

Οποσδήποτε δεν είναι πιά τόσο αθώα, για να εκπλαγεί από τα ήθη του κόμμου της πολιτικής. "Η πορνεία και η πολιτική έχουν περισσότερο κοινά απ' ό,τι πιστεύει κανείς" παρατηρεί. "Αλλά υπάρχει και μια πολύ σημαντική διαφορά: υπάρχουν μερικά πράγματα που μια πόρνη δεν θα έκανε ποτέ, ακόμα και αν ήθελε".

Και βίες

Η Τζούν Βάισοκ είναι 55 χρονών σήμερα, και ίσως μείνει παράλυτη για όλη την υπόλοιπη ζωή της. Πριν τρία χρόνια, γεράτη φεμινιστικές και οικολογικές πεποιθήσεις, ξεκίνησε από την πολιτεία της στην Αϊόσκα, για να γνωρίσει τους απογόνους των Μάγια. Βρέθηκε έτσι η ένα απομακρυσμένο χωριό της Γουατεμάλας, το Σαν Κριστόμπαλ Βεραπάς. Φτωχό, απομονωμένο χωριό, εκατό οικογένειες όλες όλες.

Η Τζούν άφησε τη βάλιτσα της στη μοναδική πανοστίτ του χωριού, και βγήκε στην πλατεία. Σαν καλή λευκή, σαν υπομονετική αμερικανίδα, άρχισε να καιδέυει τα κεφάλια των παιδιών που συναντούσε, να τους δίνει κάποιο φιλοδώρημα, νουάβοττας τη γονιότητα ενός κόσμου που της ήταν άγνωστος, αλλά ρομαντικό οικείος.

Ύστερα μια ινδιάνο πετάχτηκε ουρλιάζοντας "Πού είναι ο γυιός μου; Αυτή τον πήρε". Μια ομάδα αντρών μαζεύτηκε γύρω από τη Τζούν, άρχισαν να τη σπρώχνουν, να τη βρίζουν. Την κατηγορούσαν πως ήρθε στο χωριό για να κλέψει παιδιά και ύστερα να πουλήσει τα όργανά τους για μεταφοσχεύσεις στις ΗΠΑ....

Η Τζούν τα έκασε, μπορεί και να μην είχε ακούσει ποτέ στη ζωή της για εμπόριο παιδικών οργάνων, αλλά το πλήθος μεγάλωνε διαρκώς γύρω της. Ένας άνδρας θέλοντας να την υπερασπιστεί την οδήγησε στο τοπικό δικαστήριο. Αλλά το πλήθος έβραζε: έβαλε φωτιά στο κτίριο και απίγαγε την τρομοκρατική μπη γυναίκα.

Εβδομήντα άντρες βίαζαν την Τζούν επί πέντε ώρες στη πλατεία του χωριού τους. "Λευκή γυναίκα, δεν θα πάρεις τα δικά μας παιδιά" ουρλιάζαν. Η Τζούν Βάισοκ βρέθηκε να πληρώνει με τον πιο φρικτό τρόπο για κάτι που δεν έφτανε. Τρεις μήνες αργότερα εξακολουθούσε να νοσηλεύεται στο νοσοκομείο....

Αυτό που δεν ήξερε η Τζούν ήταν πως αυτοί οι ιθαγενείς που ήθελε να γνωρίσει, τόσο απλά κι ανθρώπινα, είχαν δει να σφάζονται στη δεκαετία του '80 μπροστά στα μάτια τους 200.000 άνθρωποι, θύματα ενός βρώμικου πολέμου που είχε χρηματοδοτήσει και σπριξεί η κυβέρνηση της στην Ουάσιγκτον. Στο Σαν Κριστόμπαλ και τα γύρω χωριά το κώμα είναι διάσπαρτο από ομαδικούς τάφους.

Μα τι δικαιολογία μπορεί να είναι αυτό για τη βαρβαρότητα που υπέστη η ανυποψίαστη και οποσδήποτε αθώα Τζούν Βάισοκ; Δεν είναι δικαιολογία. Δεν μπορεί να υπάρξει άλλωστε τέτοια. Υπάρχει μόνο ένας "συσχετισμός δυνάμεων", στο μάτι της ωμότητάς του βρέθηκε η Τζούν.

Γιατί οι αθώοι και οι ανυπερασπιστοι πληρώνουν - ποιοί άλλοι; Οι κυβερνήσεις, τα επιτελεία, οι μισοφόροι ή οι εθελοντές του θανάτου; Αυτοί ξέρουν να προφυλάσσονται καλά. Και οι ινδιάνοι του Σαν Κριστόμπαλ στις λίμνες του αίματος τους είχαν υπάρξει οι εμπόησαντες των ανυπερασπιστων.

Πού να ήξεραν όμως την αλήθεια της αδυναμίας τους; Πού να ήξεραν πως θα αποδοσούν πραγματικά δικαιώματα; Ξέπασσαν σε μια λευκή γυναίκα, που βρέθηκε του κερσιού τους. Θα μπορούσαν να δοκιμάσουν κάτι ακριβώς αντίθετο - μέσα σε παρόμοια αφεντική βαρβαρότητα, σ' όλο τον κόσμο, υπάρχει άραγε κάποιο φως που να δείχνει αυτό το "ανήθετο";

Γυναϊκών

Η Φεχίντα είναι μουσουλμάνα. Άγνωστο επώνυμο - δεν έχει όμως σημασία. Σημασία έχει που είναι ακόμα ζωντανή...

Ζούσε στο Βίτζεγκραντ. Από το παράθυρό της μπορούσε να χαζεύει τα νερά του Δρίνου. Σε καιρό ειρήνης, τουλάχιστον.

Ύστερα ήρθε ο πόλεμος. Μαζί του ο σέρβος Μίλαν Λούκιτς, ο επονομαζόμενος "Λύκος". Με τη συμμορία του. Ένας ομοεθνής του στρατιώτης, κι αυτός από το Βίτζεγκραντ, "έσπασε" το '94 και μίλησε σε έναν κυανόκρονο για την πόλη αυτή. Και για τον Λούκιτς.

Πράγματα που τη βία τους μόνο οι καρδιές όσων έζησαν εκεί ξέρουν. Και τα στόματα όσων επέζησαν μπορούν να πουν - όπως της Φεχίντα. Κομπιάζοντας.

Η Φεχίντα δεν μπορούσε να βλέπει άλλο από το παράθυρό της το ποτάμι. Κάθε βράδυ η ομάδα του Λούκιτς έφτανε εκεί με το ανθρωπίνο φορτίο της. Μουσουλμάνους άμαχους της πόλης. Άλλοτε τους μαχαίρωναν και τους έριχναν στο νερό ετοιμοθάνατους. Άλλοτε τους ανάγκαζαν να κολυμπήσουν λίγο κι έπειτα τους πυροβολούσαν. Ο Λούκιτς παρακολουθούσε αν η δουλειά γινόταν σωστά από το κόκκινο Πασάτ του, ακούγοντας μουσική. Αυτό το αυτοκίνητο το ήξεραν όλοι: όποιος το έβλεπε να πλησιάζει το σπίτι του, ξέφερε πως είχε φτάσει το τέλος του.

Μια μέρα ο διευθυντής του τοπικού υδροηλεκτρικού εργοστασίου (που βρισκόταν όμως από την άλλη μεριά της "μεθορίου") διαμαρτυρήθηκε στις σέρβικες αρχές της πόλης. Ζήτησε να μην ρίχνονται τα πτώματα στο ποτάμι γιατί έφραζαν τους αγωγούς του νερού, προκαλώντας ζημιές στο εργοστάσιο. Μακάβρια λεπτομέρεια, που δεν θα ανακούφιζε την Φεχίντα. Ούτε την Ζέρα, την μόνη που επέζησε από τον εμπρησμό ενός σπιτιού από την συμμορία του Λούκιτς, όπου κήκαν 71 άνθρωποι. Γιατί είχε κι αυτή τη μέθοδο: κλειδωνε άνδρες, γυναίκες και παιδιά στα σπίτια τους κι έβαζε φωτιά.

Πόσο έφυγαν έτσι απ' αυτή τη πόλη; Ούτε η Φεχίντα ούτε η Ζέρα μπορούν να ξέρουν. Γύρω στις 3.500 λένε κάποιοι πρόχειροι υπολογισμοί....

Και τι γίνεται με τον Λούκιτς και τη συμμορία του Φεχίντα; Τίποτα. Ο ίδιος ζει τώρα ανενόχλητος στο Ομπρένοβατς στη σερβία, και επειδή όλα όσα έκανε έγιναν γνωστά από "ανεπίσημες" μαρτυρίες αυτοπτών εύκολα μπορούν να αποδοθούν στην κακοβουλία των μουσουλμάνων. Εξάλλου όλοι οι ειρηνολογείς κυβερνήσεις έχουν αποφασίσει μετά την συνθήκη του Ντέιτον να κρατήσουν διακριτικά αποστάσεις από ό,τι έγινε πριν απ' αυτήν. Να κάνουν το λιγότερο δυνατό, και με όσο πιο αργούς ρυθμούς γίνεται, έτσι ώστε τα πράγματα να ξεχαστούν.

Ξεχνούνται τα δάκρυα Φεχίντα; Ξεχνιούνται οι απουσίες; Οι δολοφονίες ξεχνιούνται Ζέρα; Ποιός ξέρει;

24 χρόνια μετά το "ηρωικό πολυτεχνείο", το κοντέρ γράφει, και η απομυθοποίηση του έχει γίνει εντελώς αδύνατη από εκείνους ακριβώς που θα είχαν κάθε λόγο να την κάνουν: τους απόγονους των "προβοκάτορων" του '73. Όλα τα "στοιχεία" που μέσα στον μύθο του "ηρωικού πολυτεχνείου" αναπαλαιώνονται κάθε χρόνο είναι απόλυτα πλαστά, ή (ακόμα χειρότερα) είναι η πιο κραυγαλέα

παρέλαση των μηχανισμών πλαστοποίησης. Από τους μπάτσους, τους πολιτικούς και τους δημοσιογράφους, μέχρι την ίδια τη μεταφυσική των "αναμνήσεων". Αν υπάρχει ένα σημείο Χ από το οποίο οι σύγχρονοι προβοκάτορες θα έπρεπε να κρατάνε την μεγαλύτερη απόσταση είναι το "αγιοπολυτεχνείο" και η "αγιαδεκαεπτά νοέμβρη" - κι όμως αυτό το σημείο Χ κρατάει την μαγική του επιρροή. Και αποτελεί (για λαμπρά ψυχολογικούς λόγους) σημείο "σύγκλισης" και "διεκδίκησης".

Για παράδειγμα φέτος (και πάλι) τα υπόλοιπα της κάποτε φοβερής και τρομερής αριστερής αστυνομίας ΕΣΑΚ κατέβηκαν να "πειροφουρήσουν" το ιερό πολυτεχνείο. Και φυσικά το έκαναν, μέσα αυτοί, έξω οι μπάτσοι. Αν και από αισθητική άποψη είναι μια σύμπτωση γελωτιά και εκνευριστική, δεν θα υπήρχε ούτε μια αυθεντικά ριζοσπαστική σκέψη που να μην γέλαγε ειρωνικά με τα ζώπια της αριστεράς: τί άλλο τους πρέπει από το να υπερασπίζονται ένα νεοτάφιο;

Για ποιόν γαμημένο λόγο αυτό το νεοτάφιο θα έπρεπε να είναι "σημείο αναφοράς" για τους προβοκάτορες σήμερα; Για ποιόν γαμημένο λόγο το "αγιοδεκαεφτανοεμβριτικό πολυτεχνείο" θα έπρεπε να σημαίνει για την πρακτική ανταγωνιστική δράση σήμερα κάτι παραπάνω από το χάνι της Γραβιάς; Και για ποιόν γαμημένο λόγο θα έπρεπε να ριχτεί έστω και μισό απειλητικό βλέμμα στους νεκροφιλάκτες, στο νεκροταφείο, και σ' όλην αυτή την εθνική αναπαράσταση της αντιχουντικής δράσης; Μήπως για να διασωθεί το "αληθινό νόημα της εξέγερσης"; Η μήπως επειδή το παρामीθι είναι ένα τόσο δυνατό ψυχοδράμα ώστε είναι δύσκολο να του ξεφύγει κανείς;

Αν υπάρχει κάτι αυθεντικό στις εξεγέρσεις είναι η (ίδια η πράξη τους)! Και φυσικά καμμία αυθεντική εξέγερση δεν μπορεί να συμβεί δύο φορές, στον ίδιο τόπο και στην ίδια ημερομηνία - την δεύτερη φορά δεν είναι απλά μια φάρσα, αλλά ένα μακροχρόνιο θερησκευτικό ραντεβού. Στην διαδρομή τους οι "εορτασμοί" του αγιοπολυτεχνείου υπήρξαν κάποτε και πολύ βίαιοι - έχουν δολοφονηθεί άνθρωποι "ανήμερα". Αλλά ποτέ δεν ήταν εξεγερσιακοί, παρά μόνο όταν μια οποιαδήποτε εξέγερση (το '80 ή το '85) ήταν ήδη σε εξέλιξη, από καιρό πριν.

Ενώσω λοιπόν οι φρουροί της επετείου είναι γελοίοι, οι εξτρεμιστές που προσπαθούν να την εκτρέψουν είναι παγιδευμένοι: χάνουν το χρόνο τους και τον προασανατολισμό τους πέφτοντας στην παγίδα ενός καλοκοινημένου μαγνήτη...

do you remember cannibalism?

Στον κύκλο ο "χάρος". Κάτω χαμηλά ο Μέλπω, μέσα σε αίματα... Πιό πίσω 8 - 10 διαδηλώτριες ακόμα ανάμεσα στα κλόμπς... Τόπος: Πατησίων και Κορδονγκώνος. Χρόνος: 14/4/95, νωρίς το απόγευμα. Λόγος: Δυναμική αντιφασιστική διαδήλωση... κλπ κλπ.

Όπου ο "χάρος" βγήκε παγανά, κι όπου σα μάγκας και νταής κλώτσαγε την Μέλπω πεσμένη, κι όπου της έσπασε το σαγόνι σε πολλά σημεία, κι όπου και οι υπόλοιποι γενναίοι μπάτσοι ξεκαβλώσαν χτυπώντας αλύπητα τις πεσμένες διαδηλώτριες, κλπ κλπ.

Κι όπου η Μέλπω και η Νίκο έμειναν καιρό στο νοσοκομείο, κι όπου οι λεβάντες έμειναν στη δουλειά τους που τόσο καλά κάνουν, κλπ κλπ... Κι όπου η Μέλπω προσπάθησε να τραβήξει τον παραλίγο δολοφόνο "χάρο" Αθανασόπουλο στα δικαστήρια, κι όπου οι δικαστές 2,5 χρο-

νάκια τώρα κάνουν το κορόιδο, από αναβολή σε αναβολή, ώπου να παραγραφεί το "πλημμέλημα", κλπ κλπ... Κι όπου όλα αυτά είναι απόλυτα λογικά και πρόποντα, κι όλα πάνε καλά, κλπ κλπ....

Κι όπου όταν δεν βρίσκουν διαδηλωτές βρίσκουν αυτούς τους έφηβους που του λένε χουλγκάνους, κι όπου στέλνουν π.χ. τον Μάριο μια βδομάδα στην εντατική κλπ κλπ... Κι όπου όμως οι διαδηλώσεις και οι πορείες δε γίνονται για πλάκα, ούτε για να δείχνουν τον ανδρισμό τους τα κομπλεξικά αρσενικά των σωματών ασφαλείας, κλπ κλπ... Κι όπου η ασυλία που έχουν τα "όργανα της τάξης" για την εγκληματικότητα τους και η κάλυψη που τους προσφέρουν όλοι οι υπόλοι-

ποι αδελφοί θεσμοί είναι αποτελεσματικές οπουδήποτε αλλού εκτός από το πεζοδρόμιο, κλπ κλπ... Κι όπου μπορεί οι χάροι να πολλαπλασιάζονται και να μαγκεύουν, αλλά ξεχνούν πως για κάθε αρρώστια (ακόμα και κοινωνική) υπάρχει και κάποιο φάρμακο, αντίδοτο, κλπ κλπ... Κι όπου για όλα αυτά λοιπόν δε χωράει καμμία έκπληξη και καμμία απορία που πότε στα γήπεδα, πότε στην Ολυμπιάδα εκεί στη Χαλκιδική, κι αύριο αλλού, σε διαδηλώσεις, σε απεργίες και δεν ξερούμε πού αλλού, τα ασθενοφόρα (θα) κουβαλάνε και τέτοιους "μάγκες", κλπ κλπ... Γιατί όλα εδώ πληρώνονται (χωρίς κλπ). Κι ας πεί όποιος είναι πονηρός που είναι το δικό και που το άδικο.

...να εξατομικευτούν όσο περισσότερο γίνεται οι εκπαιδευτικές διαδρομές των μαθητών, ειδικά από μιά ηλικία και μετά. Έτσι ώστε αφενός να οργανωθεί καλύτερα η εξειδίκευση (δηλαδή η ειδικευμένη βλακεία) αφ' ετέρου να έχουν (οι μαθητές) όσο το δυνατόν λιγότερους "κοινοτούπους" ενδιαφερόντων και σκοπών, πέρα βέβαια από την ιδεολογία της επιτυχίας...
...θα αποκτήσει (η εκπαίδευση) περισσότερα "μεταβατικά στάδια" και ελέγχους, ειδικά από τα 9 χρόνια της βασικής εκπαίδευσης και μετά... θα έχει περισσότερες "επιλογές" έτσι ο κάθε εκπαιδευόμενος θα είναι αποκλειστικά υπεύθυνος για τη πορεία του..."

και κατα μέσο όρο 8 υποκατευθύνσεις για κάθε μία - **σύνολο 32 υποειδικεύσεις**. Μέσα σ' αυτό το κόλλο όλοι θα βιαστούν να παστούν από ένα κλαδί, κλείνοντας τα μάτια στο δέντρο - και φυσικά στο δάσος. Αυτή η βεντάλια της διασποράς μαθητικών "ενδιαφερότων" και "επιλογών" θα θεωρηθεί μονοτέρνα και ελευθεριακή. Από την άλλη μερικοί μπορεί να τη θεωρήσουν υπερβολική, ακόμα και παρανοϊκή. Δεν είναι ούτε το ένα, ούτε το άλλο: είναι η "φυγή" του συστήματος προς τα εμπρός.
Το ξαναλέμε: το κλασικό εκπαιδευτικό σύστημα, φτιαγμένο για να εξυπηρετεί τη μαζι-

μισθωτής δουλειάς απαιτούσαν και απαιτούν ριζικές μεταρρυθμίσεις της εκπαίδευσης για αυτή τη δουλειά. Κατ' αρχήν οι αλλαγές της εκπαίδευσης πέρασαν "ανεπίσημα" μέσα από το φόρτωμα των μαθημάτων στα φροντιστήρια. Αυτό το παράλληλο εκπαιδευτικό κύκλωμα μονοτέρνα και ελευθεριακή της "ιδιωτικοποίησης της παιδείας". Αλλά δεν έφτανε. Χρειαζόταν η ριζική αλλαγή του προγράμματος του σχολείου, γιατί η ιδιωτική εκπαίδευση ακολουθεί το πρόγραμμα που διαμορφώνει ο συλλογικός εκφραστής των απαιτήσεων της "αγοράς εργασίας". Το κράτος. (Κάποια στιγμή ακόμα κι αυτό θα αλλάξει.)
Η μαζική αλυσίδα παραγωγής βασικής εκπαίδευσης (γιατί αυτό ήταν το κλασικό σύστημα εκπαίδευσης) **σπάει τώρα στη μαύρη της, στο λύκειο, και γίνεται "βεντάλια"** όπως ακριβώς έσπασε τη δεκαετία του '60 και του '70 η μαζική αλυσίδα παραγωγής εμπροσθίων. Οι αντιστοιχίες δεν είναι τυχαίες, κι ας υπάρχει διαφορά φάσης. Η δημιουργία 32 (ή 132, ή 1132) διαφορετικών "γνωστικών υποειδικεύσεων" στη Γ λυκείου, σα γενικά κατευθύνση πιά, έχει ένα στόχο - πλαίσιο: να τελειώνει η βασική εκπαιδευτική παραγωγή, το σχολείο - εργοστάσιο, με μια στοιχειώδη "ποικιλία" προλητάριων, που υποτίθεται πως περισσότερο "ευέλκτα" θα απορροφούνται στην αγορά εργασίας". Φυσικά η πειστικότητα αυτού του

σχεδίου δεν στηρίζεται στις εγγυήσεις που δίνει ο σχεδιαστής του (δηλαδή το κράτος, ή τα αφεντικά πίσω του) πως πράγματι "ικανοποιεί τις ανάγκες τους". Βασίζεται στο αντίθετο: την "ευθύνη" για το μέλλον του θα την έχει ο καθένας μόνος του, με βάση τις "επιλογές" που κάνει.
Άρα λοιπόν το σχέδιο του σχεδίου αυτού είναι η επτάκλιση του κατακερματισμού της 18χρονης εργατικής τάξης. Το κυριότερο μάθημα της μεταρρύθμισης είναι πως από δω και στο εξής ο/η ατομικά υποειδικευμένος/η 18χρονος/η θα ακολουθούν την μοναχική του/της τροχιά, με βαλίτσα τις 2ωρες επιλογές που έκαναν στη Β και στη Γ λυκείου...
Επιπλέον μια καινούργια κατηγοριοποίηση του 18άρη με το υποειδικευμένο απολυτήριο θα γίνει εφκτι. Όχι φυσικά με κάποιο μολογικό αντίκρουσμα, αλλά με τις ψευδαισθήσεις του εσωτερικού ανταγωνισμού. Ήδη τα τεχνικά λύκεια ήταν πάρακινγκ "υπομαθητών" σε σχέση με τα γενικά. Τώρα αυτή η κατηγοριοποίηση θα γενικευτεί και θα διαχυθεί, με βάση τις "επιλογές" - όχι απλά ψίχουλα αλλά φωτοτυπίες από ψίχουλα θα χορταίνουν (τουλάχιστον έτσι πιστεύουν τα αφεντικά) την προσωπική μικροέπαρση που είναι και το καλύτερο μικρόβιο του καριερισμού. Αυτός ο καινούργιος εκπαιδευτικός μηχανισμός σκοπεύει λοιπόν όχι απλά στην πιο ικανή παραγωγή θρυμματισμένου, "βαλκανιοπο-

Κάτι τέτοια γράφαμε (φύλλο νο 3) και αυτή η πρόγνωση για τη μεταρρύθμιση στα σχολεία αποδείχτηκε σωστή. Τόσο σωστή που κανένας από τους άμεσα ενδιαφερόμενους δε φαίνεται να την έχει προσέξει. Δεν μας κάνει ιδιαίτερη εντύπωση: για να μπορεί ο κ. κράτος να προχωράει σε τέτοιου είδους κινήσεις πρέπει να έχει κατακτήσει την ουσιαστικά πρωτοβουλία.
Τέλη νοέμβρη και αποκαλύπτεται το "οργανόγραμμα" της λυκειακής εκπαίδευσης. Ο "μέσος" μαθητής θα μετρήσει τις λιγότερες ώρες σχολικών μαθημάτων, και η "μέση" οικογένεια τις περισσότερες ώρες φροντιστηρίων. Σωστά όλα αυτά, αλλά κάνουν το στόχο της καινούργιας οργάνωσης του σχολείου.
Αρχίζοντας από μια Α λυκείου με 5 εκπαιδευτικές υποκατευθύνσεις το σχέδιο της αναδιάρθρωσης προχωράει σε μια Β λυκείου με 3 κατευθύνσεις και 8 υποκατευθύνσεις για κάθε μια - **σύνολο 24 υποειδικεύσεις** - για να καταλήξει στη Γ λυκείου με 4 κατευθύνσεις

και μοιόμορφη παραγωγή ανειδίκευτων εργατών βρέθηκε να αντιμετωπίζει δύο διαφορετικά (αν και όχι άσχετα μεταξύ τους) προβλήματα: την γενικευμένη αδιαφορία των μαθητών για την "αξία" της υποτιμώδους εκπαίδευσης τους, αδιαφορία που όξυνε την (συνήθως αυτοκαταναλωτική) απειθαρχία τους - και το δυσανάλογο σε σχέση με τα αποτελέσματα "κόστος" (για τα αφεντικά και το κράτος τους) ολόκληρου του μοντέλου.
Την επείγουσα αναγκαιότητα της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης ήρθαν να την επιβάρυνουν οι αλλαγές στην οργάνωση της καπιταλιστικής εργασίας, καθώς εκεί τόσο η εργατική αδιαφορία - αντίσταση όσο και το "κόστος" της παραγωγικής πειθαρχίας ήταν θεμελιώδη προβλήματα. Καινούργιες μέθοδοι στη ρύθμιση της

τα **πλακόστρωτα**

μένον" προλεταριάτου, αλλά στην ιδιωτική επικύρωση αυτού του κατακερματισμού, εκ των προτέρων. Στα 13 του ο καθένας θα πρέπει να "αποφασίσει" τι θα γίνει όταν μεγαλώσει". Και

ΕΛΕΞΕΙΝ Ο ΛΟΓΟΣΤΕ

το life styling

ΑΠΛΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΠΑΘΕΙ ΑΚΟΜΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΗ

αν σου συμβαίνει να αναρωτιέσαι τακτικά τί στο διάολο σου συμβαίνει * αν σε πιάνουν τα νεύρα σου την ώρα που "θα έπρεπε να χαμογελάς" * αν σε τρώει κάποια αόριστη μελαγχολία σε συνθήκες που "θα έπρεπε να χαιρέσαι" * αν νοιώθεις συχαμάρα για τους πετυχημένους αντί να τους ζηλεύεις όπως "θα ήταν το σωστό" * αν βρίσκεις εντελώς γελοίους τους "έξυπνους" λευκούς τρομοκράτες της σκέψης σου * αν έχεις καταλάβει ότι το μουνί σου δεν είναι πεδίο βολής για την κοινωνική σου άνοδο * αν έχεις καταλάβει ότι η πούτσα σου δεν είναι ο άξονας περιστροφής του κόσμου, όπως διαδίδουν για τις δικές τους οι υποψήφιοι βιαστές που σε περιβάλλουν * αν έχεις νοιώσει ότι με το "η ζωή είναι μικρή..." αυτοί εννοούν να ξεμπερδεύουν γρήγορα με τη δικιά σου ζωή * αν καταλαβαίνεις πως σου υπόσχονται λεφτά πάντα και παντού για να εξαφανίσουν κάθε ανθρώπινη σχέση πέρα από εκείνες που μπορούν να ελέγχουν * αν νοιώθεις πως σε υποχρεώνουν να κοιτάς τα πάντα για να μη καταλαβαίνεις τίποτα * αν σε διαπερνούν ατέλειες και αδυναμίες και σ' αγριεύει το να ντρέπεσαι γι' αυτές * αν τα "όχι" σε κάνουν να ανασαίνεις * αν δεν γουστάρεις το τσίτωμα των αισθήσεων και των σκέψεών σου * αν μισείς κάθε μισανθρωπισμό τους.....

ΜΗΝ ΤΡΕΛΑΙΝΕΣΑΙ ΑΠΛΑ ΔΕΝ ΕΧΕΙΣ ΠΑΘΕΙ ΑΚΟΜΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΗ ΑΡΧΕΙ ΛΟΓΟΣ

Υπάρχει Εκείνος. Υπάρχει κι Εκείνη. Εκείνος είναι ένας φημισμένος εκδότης. Εκείνη είναι ένα πολύ γνωστό φωτομοντέλο. Εκείνος είναι 45 χρόνων. Εκείνη είναι 25 χρόνων. Εκείνος έσπρωξε το life style ανοίγοντας για τα καλά τη την αγορά. Εκείνη σπρώχνει τα κάλλη της και είναι ήδη ένα φετίχ για την ίδια αγορά. Εκείνος καλοπώνει τους ηδονοβλεπίες. Εκείνη καλοπίνει το βλέμμα τους, αυτό που πρέπει να βλέπουν. Εκείνος χρειάζεται Εκείνη και για αυτό τη σπρώχνει. Εκείνη κάνει περήφανο Εκείνον, γιατί τον γαμιάει επίσης: είναι ο άντρας της. Εκείνος είναι περήφανος που ένα από τα καλύτερα κομμάτια που κυκλοφορούν μπορεί και το γαμιάει: είναι η γυναίκα του. Στα νιάτα του στο Βόλο τον είχε φάει η μαλακία, που να φανταστεί τέτοια μεγαλεία. Εκείνη χρειάζεται Εκείνον, γιατί μπορεί να την προβάλλει. Εκείνος είναι ο χασάπης. Εκείνη είναι το μοντέλο. Εκείνος είναι ο εκδότης. Εκείνη είναι το κρέας. Οι άλλοι είναι οι πελάτες. Εκείνος είναι ο Πέτρος Κωστόπουλος Εκείνη είναι η Τζένη Παπαλιανού.

Η εικόνα του life style κάρου φλουτάρει αργά, το χασάπικο είναι μιά θολή εικόνα - μέσα - στην - εικόνα, ή μπορεί η σχέση να είναι ακριβώς ανάποδη, για παράδειγμα το εξώφυλλο ενός περιοδικού Εκείνου που δείχνει γυμνή Εκείνη είναι καθραρισμένο πάνω από το ταμείο του χασάπικου της γειτονιάς σας, όπως και να έχει πάντως καινούμαστε αργά μέσα σε ένα no frost τούνελ αισθήσεων, οπότε γίνεται μια ακόμα απροειδοποίητη αντιστροφή, το life style γίνεται still life, που σημαίνει νεκρή φύση, "νεκρή φύση" είναι το γενικό όνομα των ελαιογραφιών που δείχνουν ακίνητα φρούτα πάνω σε τραπέζια, πράγματι λοιπόν βρισκόμαστε απέναντι και καθ' οδόν προς ένα τέτοιο κάρου, μόνο που εδώ δεν υπάρχουν φρούτα, υπάρχει πάλι Εκείνος, υπάρχει κι Εκείνη...

Εκείνος έχει μιά φαλάκρα πρώτης τάξης. Εκείνη έχει κάτι πανάδες στο στήθος. Εκείνος παραμένει 45 χρόνων και φημισμένος εκδότης. Εκείνη παραμένει 25 χρόνων και πολύ γνωστό φωτομοντέλο. Εκείνος προσπαθεί να φτιξεί μαλλιά. Εκείνη περιεργάζεται το στήθος της. Εκείνος έχει μιά ουλή σε σχήμα μισοφέγγαρου μπροστά και πάνω στο κρανίο του, από τη τελευταία αποτυχημένη σπορά τρίχας. Εκείνη σκέφτεται τί θα γίνει με τις ραγάδες της περιφέρειας. Εκείνος πρέπει να εμφανιστεί το βράδυ σε μιά εκπομπή όπου θα πεί πάλι διάφορες φοβερές και τρομερές ατάκες. Τον πιέζουν οι παραγωγοί του ιδεολογικού, και ο Λαλιώτης μάλλον έχει εκνευριστεί για την αφλογιστία του τους τελευταίους μήνες. Εκείνη έχει αύριο μια φωτογράφιση για το Nitro. Εκείνος θα φορέσει ένα τζόκευ ανάποδα για να κρύψει τον μικροσκοπικό ισθμό του κεφαλιού του και θα το παίξει ράπερ. Εκείνη θα κάνει ένα μάνινο βλέποντάς τον στη τηλεόραση. Εκείνος αύριο θα κανονίσει ορι-

σμένες λεπτομέρειες για τη φωτογράφιση. Εκείνη θα ποζάρει, με τον τρόπο που Εκείνη μόνο ξέρει. Εκείνος ύστερα θα φροντίσει στο ατέλει να πάνε οι σωστές εντολές "κόψτε κρέας", "ορίστε πανάδες" κλπ - δουλειά ρουτίνας, τα παιδιά είναι ατσίδες. Εκείνη θα είναι σίγουρη πως θα βγει άψογη. Εκείνος θα είναι ενθουσιασμένος που γαμάει ένα απο τα καλύτερα κομμάτια. Εκείνη θα είναι ευχαριστημένη που γαμάει έναν απο τους πιο φημισμένους virtual γασάπηδες.

Όμως ένα λεπτό: τόση ώρα νομίζουμε πως βρισκόμαστε μπροστά σε μια παραδοσιακή ελαιογραφία, αλλά κάνουμε λάθος. Αυτό που τόση ώρα κοιτάμε δεν είναι παρά ένα παράθυρο του Photoshop. Τέλεια απομίμηση!! Αλλά υπάρχει κίνηση! Ναι, διάολο, υπάρχει κίνηση!! Στην αρχή ήταν ανεπαίσθητη, αλλά τώρα ανεβάζει ρυθμούς. Στην οθόνη εμφανίζεται η εντολή "φωτέψτε μαλλιά". Εκείνη γεμίζει ξανθές τρίχες απο πάνω μέχρι κάτω, έχει γίνει ένα τέλειο top model φλοκάτης. Εκείνος γίνεται έξαλλος. Άλλη εντολή εμφανίζεται στην οθόνη, με bold γράμματα "όχι εκεί ρε μαλάκες!, φωτέψτε μαλλιά στο κεφάλι μου!!" Και "κόψτε κρέας". Εκείνη γίνεται πάλι λεία, αλλά είναι γεμάτη ουλές απο τη λάθος εντολή. Εκείνος έχει γίνει σαν τον Μάνσον, και επιπλέον κρατάει έναν μπαλάκι για να κομματιάσει την Σάρον Τέιτ. Εκείνη τοιρίζει καθώς προσπαθεί να ξεφύγει. Εκείνος ουρλιάζει "Cut!!!", "Cut!!!", "θα σας γαμήσω όλους!!!!". Το δημιουργικό και το εκτελεστικό τμήμα θα γαμηθούν από το αφεντικό; Τέλεια!! Μπορεί να τους κάνει κι αυτούς εξώφυλλο, πού ξέρεις;

Η οθόνη βουλιάζει για λίγα δευτερόλεπτα στο πρόγραμμα ξεκούρασης, δείχνει κάτι ψαράκια, και εξαφανίζεται. Είναι τεράστια τώρα, στον ένα τόχο μιας τεράστιας σάλας που είναι χωρισμένη σε πολλά μικρά γραφεία με χαμηλά παραβάν. Ένα τεχνητό ουράνιο τόξο γράφει στη μέση life style και απο κάτω μερικές δεκάδες υπάλληλοι γιάντηδες τρέμουν την οργή Εκείνου. Εκείνος πράγματι βγαίνει σε κατάσταση αλλοφροσύνης. "Καριόληδες! Μαζευτήτε όλοι κάτω. Θα κόψετε όλες τις σελίδες νοούμερο 74, απο όλα τα τεύχη". Η σελίδα 74 έχει μία φωτογραφία Εκείνου, μετά τη τελευταία αποτυχία της τριχοσπορίας, στην Αμερική. Έχει ένα κεφάλι σα δημόσιο ερείπιο. Μέσα στο περιοδικό του!! Κλωσάει τα παραβάν. Αφρίζει. Ρίχνει χαστούκια σε όποιον τολμήσει να εμφανιστεί μπροστά του. Άλλοι τρανιάζουν, άλλοι κλαίνε. Τρέχοντας καταβάνουν, κουντροβαλάνε τις σκάλες. Δεν περιμένουν τα ασανσέρ, δεν χωράνε κιάλας διακόσιοι υπάλληλοι. Η οθόνη μένει μόνη της στην άδεια αίθουσα, τα ψαράκια κινηγιούνται χαριτωμένα σε έναν χρωματιστό βυθό. Τα ουρλιαχτά απο το υπόγειο ακούγονται μέχρι επάνω: "Cut!!!", "Cut!!!". "Κόψτε όλες τις σελίδες σκοταγωμμένοι!! Μην αφήσετε ούτε ένα περιοδικό με αυτή τη κλωφοφωτογραφία μέσα!!"

Το τοπίο θολώνει για λίγο, καταβάνουμε σε μεγαλύτερα βάθη, ο βυθός τώρα έχει λάσπη, τα χρώματα παραμένουν βέβαια φανταχτερά, το χρονόμετρο στο πάνω μέρος της οθόνης δείχνει πως έχουν περάσει μόνο δεκατέσσερα λεπτά, δεν είναι σίγουρο όμως σε ποιά κλίμακα χρόνου μετριούνται, και φυσικά κάτω απο ποιά πίεση.

Είναι πάλι Εκείνος, σε ένα υπόγειο μεγάλο γήπεδο του μάσκετ. Είναι ακόμα Εκείνη που προσπαθεί κάτω απές αδέξια να βάλει τα μαλλιά της μπροστά σε μια ουλή στον κρόταφο, απο ένα πε-

Το λεφτά και η φήμη τους είναι μόνο το μισό της "επιτυχίας". Το άλλο μισό είναι το να υπάρχει η κατάλληλη ιδεολογία. Ιδεολογία που θα δικαιολογεί (και θα κρύβει) τους τρόπους του πλουτισμού, ιδεολογία που θα δικαιώνει τη συμπεριφορά και τη θέση του φραγκάτου μέσα στη κοινωνία.

Αυτή η ιδεολογία δεν είναι αόρατη. Ούτε μικρής σημασίας. Ο πλούτος είναι πάντα προϊόν εγκλήματος. Η ιδεολογία του πλούτου είναι απαραίτητη για να παραγγαφονται αυτά τα εγκλήματα, ή για να γίνονται επιθυμητά.

εδώ έχει φωτογραφία με ξυπόλητο αφεντικό, καταϊδρωμένο, την ώρα που ετοιμάζεται να κάνει βουτιά απο κότεράκι (δχι πολύ μεγαλύτερο, 12 μέτρα μόνο)

Ο ίδιος μύθος εξηγούσε και οργάνωνε γενικά την κοινωνική άνοδο. Κάθε στέλεχος τόσο του ιδιωτικού όσο και του δημόσιου είχε κάνει την ίδια "αθώα", σκληρή, επική διαδρομή. Ακόμα κιαν "επιτυχία" δεν έφτανε στην επιχείρηση ή το μαγαζί, ο πλούτος των πρώτων, δεύτερων, τρίτων και τέταρτων σπιτιών, των αυτοκινήτων, των επιπλώσεων, των καλών σπουδών για τα παιδιά, αποκτιόταν με τον ίδιο τρόπο.

εδώ έχει άλλη φωτογραφία, απο σχολείο, την ώρα του μαθήματος της ευγενούς άμιλλας, όπου οι γονείς είναι στο παράθυρο και σκέφτονται "αχ το χρονό μου τί έξυπνο που είναι", και αφήνουν κάτι τες στη δασκάλα για να πει κι αυτή το ίδιο

Σχετικά με το πώς πρέπει να συμπεριφέρεται ο πλούσιος, η ιδεολογία μέχρι το τέλος των '70 ήταν σύμφυτη με το τρίπτυχο "πατρίδα - θρησκεία - οικογένεια". Ο πουριτανισμός του πλουτισμού αυτά τα σαράντα χρόνια ήταν ό,τι ταίριαζε στην οικογενειακή μονάδα, στην πατρίδα σαν επικράτεια της αγοράς, και στη θρησκεία σαν ιδιοκτήτη και εργοδότη.

Το ότι αυτός ο πουριτανισμός θα μπορούσε να είναι θέατρο για να κρύβεται η "κρυφή γοητεία της πουροζουαζίας" είναι αλήθεια. Αλλά πολύ περισσότερο αλήθεια είναι πως αποτελούσε αποφασιστικό συμπλήρωμα του μύθου "σκληρής δουλειάς" και της "σκληρής προσπάθειας" για τη συσσώρευση.

Απο το '74 μέχρι το τέλος της δεκαετίας δύο σημαντικά συμβαίνουν. Πρώτον "νομιμοποιείται" η "αριστερά", και τα "προοδευτικά" κοσμοειδωλα ηγεμονεύουν στις κοινωνικές συμπεριφορές. Δεύτερον αυτή η κουλτούρα διασταυρώνεται και γονιμοποιείται με τους τρόπους πλουτισμού. Το αποτέλεσμα αυτής της σχέσης είναι θεαλλώδες: ο "αριστερός" γίνεται πλούσιος, κι ο πλούσιος αριστερός. Επίσημα και μαζί. Τα πανεπιστήμια, σα μηχανισμός κοινωνικής ανόδου και "επιτυχίας", είναι το κατεξοχήν εκκολαπτήριο αυτού του καινούργιου, για τα ελληνικά δεδομένα, είδους. Απο κοντά ακολουθούν οι κομματικές οργανώσεις.

γενικές παρατηρήσεις στις οποίες κάνεις το κορντίδο όχι επειδή μπορείς να αποδείξεις ότι "δεν είναι έτσι τα πράγματα" αλλά επειδή έχεις βάλει στο μάτι αυτό το... (φρετζάκι) και σιγά μη σε εμποδίζει κανείς να νιώσεις τη χαρά του "κάποιος είμαι"...

Για 40 σχεδόν χρόνια, απο τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο μέχρι τη δεκαετία του '70, η ιδεολογία του πώς - γίνεσαι - πλούσιος στην Ελλάδα είχε το κλισέ της "σκληρής δουλειάς". Ο μύθος έλεγε πως όλοι οι αφέντες είχαν ξεκινήσει φτωχοί και ξυπόλυτοι απο το χωριό τους, και με "σκληρή δουλειά", φασούλι το φασούλι, κατάφεραν να "πετύχουν". Κουβέντα για όσους ξυπόλυτους σκοτώθηκαν...

αυτό είναι ιστορικού περιεχομένου και σου θυμίζει μάλλον τον πατέρα σου με τον οποίο έχεις ορκιστεί να μη μοιάσεις ποτέ, για αυτό πήρες και το ΧΤ (που λέει ο λόγος) - ή σου θυμίζει τη μάνα σου που σε κυνηγάει για τα βαθιά ντελακοτέ, τέλος πάντων: παλιαταρίες

Αν πίσω απο αυτή την ιδεολογία κατάφεραν να κρύψουν πολύ καλά την απάτη, τη ρουφιανιά, το γλύψιμο, και την κάθε είδους βίαιη εκμετάλλευση των κάθε φορά πιό κάτω, μπροστά της μπορούσε και έπρεπε να υποκλίνεται κάθε κοινωνική συμπεριφορά. Αντιστρέφοντας την εγκληματική πραγματικότητα του να γίνεσαι πλούσιος, η ιδεολογία της "σκληρής δουλειάς" παρίστανε την καθημερινότητα σαν "αγώνα" σκαρφαλώματος.

εδώ έχει ένα φιλμάκι με διάφορες παλιές διαφημίσεις, όπου πέφτει η σχετική νοσταλγία σε στυλ "αχ τί ωραία που ήταν τότε που σπρώχναμε αγνή πρέζα, τώρα μ' όλα αυτά τα συνθετικά drugs έχουν χαθεί οι αξίες"...

αυτό εδώ το σημείο είναι σοβαρό αλλά "δε γαμιέται", ότι έγινε έγινε θα σκεφτείς, και "τί με νοιάζει η ιστορία; ε;" - ναι, βέβαια είναι κι αυτό, κάτσε λοιπόν και κοίτα αυτούς που είναι στο σβέρο σου σα να τους είχες εκεί απο πάντα, δούλευε και κατανάλωνε όσο μπορείς, άντε, γιατί το αφεντικό έχει έξοδα...

Η περιβόητη νεολαιϊτική αμφισβήτηση πλαγιοκοπεί τον πουριτανισμό της κοινωνικής ανόδου (αλλά όχι την ίδια), και καταλαμβάνει συστηματικά όλα τα υπόγεια της αγοράς. Η "δημοκρατία" σαν ο φετιχισμός της ατομικής ανέλιξης περικυκλώνει την οικογένεια, όχι οικονομικά αλλά ιδεολογικά. Το life style της "σκληρής προσπάθειας" έχει συσσωρεύσει αρκετά ώστε να μπορούν ν' ανθήσουν τα life style της "χαράς της ζωής". Ζήτω το νέο κύμα μικροαστισμού. Έλα ρεεεε!!!

Στις αρχές της δεκαετίας του '80 το "προοδευτικό" φανταστικό έχει αρκετή δύναμη για να επικυρωθεί σαν πολιτική εξουσία. Εκεί που στο κοινοβούλιο γίνεται εναλλαγή προσώπων, στη καθημερινή ζωή γίνεται αλλαγή φρουράς.

κι αυτό εδώ έχει μια ιστορική κριτική πρόθεση, αν τώρα έχουμε να πιάσουμε για κανά φραπέ να μη σε κουράζουμε, άντε και "καλά σαράντα"...

Όμως υπάρχει ουσιαστική αναντιστοιχία ακόμα ανάμεσα στην "αριστερή" εξουσία και την ιδεολογία του πλουτισμού. Το main stream του προοδευτισμού αλλά και οι εξτρεμ ουρές του κουβαλώντας 40 χρόνια παρανομίας είναι ακόμα αντιπλουτοκρατικά. Εμφανίζεται έτσι η αντίφαση ανάμεσα στον οικονομικό πλούτο των αριστερών και στην φτωχο-λογιστική ιδεολογία τους. Αυτή η αντίφαση βιώνεται συλλογικά σαν "συγκρατημένη" συμπεριφορά γύρω απο ασυγκράτητες ορεξεις. Μπορεί να είχες ένα περιδρομο φράγκα αλλά ντυνόσουνα σαν κινέζος εργάτης, σαν ινδή χωρική, και κυκλοφοράγες με το λεωφορείο...

αυτό είναι σημαντικό, μην το προσπεράσετε, γενικά το import - export είναι πάντα της μόδας...

Απο τη στιγμή που το "πρόβλημα" είχε εντοπιστεί, το να βρεθεί η "λύση" ήταν ζήτημα δευτερολέπτων. Αυτό που χρειαζόταν ήταν να μεταφραστούν στα ελληνικά οι οδηγίες που είχαν δοκιμαστεί ήδη μια δεκαετία στην ευρώπη. Το ποιοι ανέλαβαν την εργολαβία είναι ασήμαντο, έστω κιαν "έκαναν όνομα." Στην Ελλάδα, ως γνωστόν μεσουραρούν και δοξάζονται οι μεταπράτες και οι αεριτζήδες.

Οι νίκες της "αμφισβήτησης" μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '80 δεν ήταν ασήμαντες. Αλλά ήταν σποραδικές. Η πλαγιοκόπηση του πουριτανισμού ήταν επίσης ουσιαστική. Αλλά με μία ντροπαλή ιδιωτικότητα. Χρειαζόταν "κάτι" που να εκτοξεύσει την συνολική ιδεολογική αλλαγή γύρω απο το πώς-γίνεσαι-πλούσιος, και το πώς-συμπεριφέρεσαι-σαν-πλούσιος. Και να εγκαταστήσει παντού τα καινούργια φετίχ.

Μέτριοι αγκιτάτορες, σεξουαλικά στερημένοι κοπρόνοες, φιλόδοξες και θρασύδειλες κουραδίτσες ένδυνας τα αίματά τους με τα "καινούργια τζάκια", ή αλλιώς με τους "νεοπολύσιους" και ρίχτηκαν με τα μούτρα στη "νέα εποχή". Στη μοιρασιά όχι μόνο των φράγκων αλλά και της δόξας άρχισε μιά καινούργια επική καριέρα...

Η συνταγή ήταν απλή. Πρώτον: σεξ, πολύ σεξ, διαρκής και ανελήτος βομβαρδισμός σεξουαλικών υπονοούμενων με κάθε τρόπο και μέσο. Όχι μόνο για να καλυφθεί η έντονη ζήτηση της σεξουαλικής πείνας, όχι μόνο για να γίνει καταρχήν ο οριστικός διαχωρισμός με τον παλιό πουριτανισμό, αλλά επίσης για να αποικιοποιηθεί όσο περισσότερο γίνεται το σώμα με τις σημασίες του εμπορεύματος. Και φυσικά σεξουαλισμός κυρίως θηλυκού φύλου, σύμφωνα με τις πιο βαθιές εγγυήσεις του φαλλοφασισμού. Δεύτερον: μεταφυσική, πολλή μεταφυσική, ανρθολογισμός, δυσειδαιμονίες, αφασία, με εξίσου ολοκληρωτικές προελάσεις. Όχι μόνο για να μεταγραφεί το παραδοσιακό θρησκευτικό κεφάλαιο στη πιο βαθιά πίστη απέναντι στο χρήμα, όχι μόνο για να ισοπεδωθεί κάθε λογική ή συναισθηματική αντίσταση, αλλά και για να εξασφαλιστεί η νέα ιδεολογία απο κάθε ιστορική γνώση και υπονόμευση. Η προνομιακή συσκευασία της μεταφυσικής και του ανρθολογισμού έγινε η προβολή της βίας σαν αυτοτελής, μαγικό, "αισθησιακό" προαπαιτούμενο κάθε νόρμας καταναγκασμού. Τρίτον: κοσμοπολιτισμός σαν φανταζιζή παρέλαση εμπορευμάτων και υποσχέσεων. Με τους απαραίτητους τοπικούς φωτισμούς υπεροχής (όπως π.χ. εθνικά κατορθώματα στον αθλητισμό), έτσι ώστε οι συλλογικές ταυτότητες να υπόκεινται σε γεωγραφικούς καθορισμούς.

τί να πω προπονήσεις τώρα, για τη συνταγή, για τη βραδεία, ή για όλους αυτούς τους άρρωστους που έρχονται να τρέψουν τα χέρια του life style σε μπαζανά και αυροκρήνη, σε υπέρβατα, σε μουσικές και χορούς, σε στανιό και σουπερφάρες, σε δεκαετή και επίμηκη και αυροκρήνη, σε μπλόκ-αποκρίτες και μπλόκ, με το κιάλι κι έχουν οι μαλάκες την εντύπωση πως "είναι καλά" την ώρα που το αυτοκίνητο περνά τους βρωμάει απο δέκα μέτρα μακριά;

Μέσα σε ελάχιστο χρόνο αυτή η συνταγή είχε αποτελέσματα αντάξια ενός ολοκληρωτικού πολέμου, που διεξάγεται ταυτόχρονα σύμφωνα με τις επιθυμίες των απο κάτω και σύμφωνα με τα συμφέροντα των απο πάνω. Εκεί που το "συντηρητικό" life style καλλιέργησε το έπαινο στη κακομοιριά, οι "νεωτεριστές" απόγονοι του δόξασαν τη ξεφτίλα. Εκεί που οι γονείς επέβαλαν την ακινησία και τη στάση, οι διάδοχοι απογειώσαν την ταχύτητα και την έκσταση. Εκεί που ο νόμος ήταν η σκληρή παραγωγή συμπληρώθηκε με ένα σύνταγμα ακόμα σκληρότερης κατανάλωσης. Μια πρωτοτυπία μόνο δεν θα μπορούσαμε στο νέο life style: αν στο παρελθόν το ζήτημα ήταν να κρύβει κάθε βαρβαρότητα, τώρα κατάφερε να την κάνει ελκυστική. Απο τις σχέσεις εργασίας μέχρι τις ερωτικές σχέσεις τα πρότυπα του θύτη και του θύματος έγιναν ο κανόνας. Ποτέ άλλοτε οι πραγματικοί εγκληματίες δεν ήταν τόσο δημοφιλείς.

ΠΟΤΕ ΑΛΛΟΤΕ ΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΟΣΟ ΔΗΜΟΦΙΛΕΙΣ

τυχημένο lifting. Αρα μπορεί να έχουν περάσει μερικά λεπτά ή μερικά χρόνια. Υπάρχουν μέσα σ' αυτό το υπόγειο γήπεδο που μάλλον είναι το ιδιωτικό του Κόκκαλη μερικές χιλιάδες ανθρώποι που υπομονετικά και προσεκτικά σκίζουν σελίδες περιοδικών. Εκείνος έχει πολλά και πλούσια μαλλιά, μοιάζει κάπως στον Καρβέλα. Εκείνη έχει βάψει τα δικιά της μαλλιά μούσα και τα έχει καταραώσει, μοιάζει αρκετά με τη Βίση. Η Βίση όμως τους έχει κάνει μίνηση επειδή δεν έσβησαν όλες τις ουτίδες της απο τη φωτογράφησή της. Έτσι πρέπει να κοπούν ορισμένες σελίδες. Οι κληρονόμοι του Ιωαννίδη τους έχουν κάνει καινούτη μίνηση επειδή το περιοδικό τον δείχνει να βγαίνει απο το φέρετρο δέκα χρόνια νεώτερος και όχι είκοσι, όπως είχαν συμφωνήσει. Πρέπει να κοπούν και μερικές σελίδες ακόμα λοιπόν. Ο Σημίτης έχει χάσει την υπομονή του που δεν κάνουν ποτέ τίποτα με τα μιμητικά του. Μπορεί και να τους κόψει τα δάνα. Θα αναγκαστούν να παρακαλέσουν πάλι τον Λιακουάκο. Εκείνος ορτώνει "Cut!!!". "Cut!!!". Εκείνη προσπαθεί να συνεννοηθεί μέσω του Internet με τον πράκτορά της στη Νέα Υόρκη, για να κατεβάσει απο το δίκτυο τις αντίστοιχες σελίδες. Ευτυχώς ο Ανδρουλάκης δεν είχε κανένα πρόβλημα απο τη γιμνή συνέντευξη που έχει κάνει με την Λιάνα Κανελλη, ούτε ο Ρουμελιώτης που κάνει δίπλα το σκύλο που τον έχει καθαλά ένα visiois μορφή, οπότε αυτές οι σελίδες θα μείνουν. Ο Πέτρος Κόκκαλης, διάδοχος του πατέρα του, αγόρασε τελικά τη λαχαναγορά του Ρέντη, και έτσι το περιοδικό θα δίνει δόφο για κάθε τεύχος δυό κιάλι μιλία - λέει Εκείνη ψιθυριστά στο αυτί Εκείνου, και Εκείνος χαμογελάει ευχαριστημένος. Οι πέντε περίπου χιλιάδες υπάλληλοι και πελάτες συνεχίζουν να σκίζουν σελίδες, ενώ δυό ντουζίτες τηλιότερες σκουπίζουν αδιάκοπα το παρκέ για να μην γλιστράει απο τον ιδρώτα τους. Ευτυχώς όλα τα μωρά φοράνε πολύ λεπτά ξοβύζα μινάκια, το Salo είναι η τελευταία μόδα, και έτσι ιδρώνουν μόνο οι δυομισοι περίπου χιλιάδες ασθονικοί υπάλληλοι και πελάτες. Αυτόματα αστοιμητικά χώρου πετάνε κάθε δέκα λεπτά πεκαζόντες απο πάνω τους, και απο τα μεγάφωνα ακούγεται ο ύμνος της εταιρείας. Οι μόνοι που την έχουν γλυτώσει απο το χαμαλάκι είναι οι τασάτοι του τμήματος νέων ιδεών. Στήνουν φωτα στη μιαν άκρη για να τραβήξουν φωτογραφίες. Το επόμενο τεύχος θα είναι αφιερωμένο στον καινούργιο Φρεϊτς Λανγκ. Εκείνος.

Και να που βρισκόμαστε επιτέλους, χάρι σ' αυτόν τον ειδικό φωτισμό, μπροστά σε μια αυθεντική ελαιογραφία still life. Νεκρής φύσης. Δείχνει δυό κιάλι μιλία που είναι προσφορά του διάσημου περιοδικού Kitro (πρώην Nitro), αζουμπισμένα προσεκτικά πάνω σε ένα τεράστιο μπουτί. Το μπουτί μπορεί να είναι μωσαχάρισιο, αλλά όχι, δεν έχει πουθενά κάποια σφραγίδα γνησιότητας, ούτε τιμή, άρα δεν είναι προσφορά του Βερόπολιου, φυσιολογικά λοιπόν είναι μια λεπτομέρεια απο τα πόδια, αν όχι Εκείνης σίγουρα κάποιας άλλης Εκείνης. Δεν υπάρχει πουθενά ούτε ήχος τρίχας, άρα λογικά υποθέτουμε πως ο άγνωστος καλλιτέχνης κάνει εδώ έναν μεγαλοφυή υπαινιγμό σχετικά με το πέρασμα του χρόνου, την τριχοπτωση και τα λοιπά. Εκείνος δεν φαίνεται πουθενά, μπορεί την ώρα που ο ζωγράφος ετοίμαζε απο το έργο να έκαινε τον καθεριωμένο αγιασμό για να γλυτώσει α-

πο τα μάγια που του κάνουν οι ανταγωνιστές του. Αντίθετα υπάρχει στην αριστερή άκρη του πίνακα μια μικροσκοπική νεκροκεφαλή, σαν δακτυλίδι, πάνω σε ένα απ' τα μήλα. Πλησιάζουμε για να τη δούμε από κοντά - είναι ένα κομψότεχνημα. Κάτι γράφει επάνω της.

Λίγο blow up παρακαλώ! Μάλιστα. Τώρα είναι καλύτερα. Μπορούσε να διαβάσουμε καθαρά τον τίτλο του πίνακα πάνω στη νεκροκεφαλή:

LIE STYLE

Δε τελειώσαμε!! Εκτός από Εκείνον κι' Εκείνη - που αν δεν το καταλάβατε είναι κάτι πολύ περισσότερο απ' το "πρόσωπα", είναι **ρόλοι** - , εκτός από τους πελάτες και τους θαυμαστές τους, υπάρχει και ο Άλλος.

Ο Άλλος είναι τριαντακάτι. Είναι υπάλληλος του Ανδρουλιδάκη, κι αν τον ρωτήσεις απο που πληρώνεται θα σου απαντήσει "από τους αγοραστές της Εξουσίας". Πιο πριν ήταν υπάλληλος του Κόκαϊ, κι αν τον ρωτάγες απο που πληρώνεται θα σου απάνταγε "από τους αγοραστές του Flash". Μάααααααα!!

Ακόμα πιο πριν ο Άλλος ήταν φοιτητής. Και ακροαριστερός. Και Αλτουσεριανός. Στρονκτουραλιστής της αριστεράς. Και πολύ της κριτικής. Με μαρξιστικά εργαλεία, εννοείται. Αν και ο Άλλος είναι επίσης ένας ρόλος, ας τον πούμε εδώ Θανάση Τσεκούρα.

Ο Άλλος "ανησυχεί". Και αναρωτιέται φωναχτά απ'Ο το πόσο του μήπως κουράστηκαν τα παιδιά του life style. Ανησυχεί και απαγοιτεύεται. Τη βλέπει πεσμένη τη φάση. Και με "ξύλινη" διάλεκτη. Και προειδοποιεί πως το κοινό και τα κέρδη μικραίνουν. (Έλα ρε γορούλα!!)

Αλλά σα πρώην επαναστάτης μπορεί να έχει κάποιες εκλάμψεις. Μυρρίζεται "καινούργιες διαδρομές". Μπορεί και να παίζει κανά πόστο καλό σε καινούργιο εγχείρημα, και γλυκοκοιτάει τη θεοσούλα και το μισθό. Και καμιά θαυμαστρία παραπάνω, γιατί όχι; Γλύφει Εκείνον, γλύφει και έναν λίγο μεγαλύτερό του Άλλον, ας τον πούμε Τσαγκαρουσιάνο, και ελπίζει.

Αυτός ο Άλλος, ή κάποιος άλλος Άλλος, θέλει να γίνει ο Εκείνος, όταν Εκείνος έχει βγει απο τη μέση. Σα τους καραγιόδηδες όλου του κόσμου κι' όλων των εποχών γιατί να μη θέλει "άνοδο";

ΕΔΩ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ!! Πρέπει να φτιάξουμε άλλο σενάριο, γιατί το προηγούμενο μπορεί και να είναι συζητημένο. Πάμε λοιπόν:

Υπάρχει ο Άλλος. Υπάρχει και η Άλλη. Ο Άλλος είναι ό,τι κι Εκείνος. Η Άλλη είναι ό,τι κι Εκείνη. Οι πελάτες είναι πάντα πελάτες. Οι θαυμαστές παραμένουν θαυμαστές. Όλοι μαζί στήνουν άπειρες σκαλωσιές στο κάμπο, στα Μεσόγεια. Θα φτιάξουν μια τεράστια τρύπα διαμέτρου 24 χιλιόμετρον. Από δω και πέρα αυτό θα το προσκυνάνε οι πάντες.

Είναι η κωλοτρύπα του συστήματος...

Ποιός "ενοχλείται"

μ' αυτό;

Όχι εμείς πάντως!! Καμμία ενόχληση απο τα θύματα - αν νιώθουν πως έχουν εξαπατηθεί

LIE STYLE το στύλ του ψέμματος ή το ψέμμα του στύλ;

Μήπως αυτά τα παραμύθια έχουν σχέση -εκτός απο την "κατανάλωση" - και με την "παραγωγή"; Με τη δουλειά; Άστυα ερώτησι: κάθε life style, απο το πό συντηρητικό μέχρι το πό "έξαλλο" εγγράφεται απευθείας στην αγορά και στην οικονομία, σα συμβολική και εμπράγματη ανταλλακτική αξία. Και σαν ταυτότητα, προσωπική και συλλογική.

Μετά απο πολλούς αιώνες και πολλές δοκιμές να πείθονται οι κάθε φορά δούλοι πως είναι "κάτι άλλο" (ας πούμε "οι εκλεκτοί του Κυρίου") τα αφεντικά θα πρέπει να είναι απόλυτα ευχαριστημένα όταν οι σημερινοί υπήκοοί τους νιώθουν απο μόνι τους πως είναι "κάτι άλλο" απο υπήκοοι!! Το life style δεν είναι μια οποιαδήποτε απάτη, αλλά ένας χρυσός κρίκος στην αλυσίδα των αυταπατών: την ώρα που σε φτύνουν εσύ νομίζεις πως ψικαλίζει κι' ανησυχείς για την ψυχοθεραπεία σου.

Το πόσο σημαντικό είναι αυτό στις δουλειές μπορεί να το καταλάβει όποιος θέλει ρίχνοντας ένα βλέμμα γύρω. Όπως είπε και κάποιος: τα αφεντικά δε θέλουν να εξαφανίσουν τους εργάτες - τη συνειδησή τους θέλουν να εξαφανίσουν, και τη κόντρα τους.

Οπότε σιγά μη λιώσει το style victim με μια τόσο σύντομη ψιχάλα.

ας απευθυνθούν στον ΟΗΕ, στο δικαστήριο της Χάγης, οπουδήποτε. Ο καθένας έχει τον παράδεισο που επιθυμεί, και απ' ότι φαίνεται έχει και τον καρκίνο που του αξίζει. Ο καρκίνος της επιτυχίας δε θεραπεύεται, αλλά ω εσείς που κολυμπάτε στα θαύματα κάντε υπομονή: κανείς δεν είναι τέλειος. Ούτε και μείς που σας κοροϊδεύουμε, και που βεβαίως κάνουμε υπομονή, έχουμε μπει σε λίστες αναμονής, ξέρετε πάσχουμε απο οξεία φαγούρα στις μύτες των ποδιών επειδή είμαστε αναγκασμένοι να περνάμε απαρατήρητοι και αθόρυβοι, "ακροπατώντας", κι' αυτή φαγούρα δε θεραπεύεται με τίποτα, μετριάζεται μόνο, αλλά το φάρμακο είναι ακριβό, λέγεται "κλωτσιές στις πατσές των χορτάτων", περιμένουμε λοιπόν.....

Σάββατο βράδυ, πού θα πάμε, πού θα την ακούσουμε, πού θα καταλωθούμε κι απόψε. Μια μίξερ ιστορία που επαναλαμβάνεται περιοδικά στο τέλος κάθε πενήνδμου και εμείς οι αθόρυβοι θιασώτες αυτής της συνήθους "κανονικόπιας" παραμένουμε αδρανείς χωρίς πρόταση, χωρίς διάφοδο, χωρίς απάντηση. Πολλοί απο "εμάς" συνήθως είναι και οι καλύτεροι καταλωτές της νυχτερινής "εξόδου", (οι πρώην, οι δίθεν και οι κάπως διεκδικούν την πρώτη θέση στον ανταγωνισμό του life style). Το μαλλί, το γυαλί, το πέτανο και η μηχανή αποτελούν τα απαραίτητα αξεσουάρ της στερεότυπης εικόνας του άγριου, επικίνδυνου αροστικού της μπρόπολης που είναι δυνατό και έτοιμο για όλα τα ενδεχόμενα που η λάγνα νύχτα μπορεί να του προσφέρει.

Σκατά. Ένα μάστο μαλάκες, πέντε μέρες τουμπεκι στο αφεντικό και Παρασκευοσάββατο μάγκες με λίγα φράγκα και μπόλκι ξεφτίλα ντοπαρισμένης βαρβατίλας. Απαραίτητο ντεκόρ φυσικά και η πολυθρόνα του πολεμιστή, η τύπια συνοδός και άλλη μια στερεότυπη εικόνα με άβηνο sex appeal και ανεξαρτησία που κουβαλάει στην πλάτη της ώρες επεξεργασίας και είναι έτοιμη για μια άνευ όρων παράδοση σύμφωνα πάντα με τους όρους του νυχτερινού παιχνιδιού. Γκρούπι που χτυπούνται στους ρυθμούς που δεν τους ανήκουν και θεατές που το αντίτιμο της συμμετοχής τους σε αυτό το προκατανομημένο θέατρο το

Ας είναι ξεπληρώνουν με το φόβο τους όταν περνούν απο την Ομόνοια, την Αθηνά, και όλα τα επικίνδυνα σημεία της πόλης. Ναι μάγκες, προσέχετε αριστερά ή δεξιά, αυτές οι σκάες έρχονται για εσάς. Γιατί όσα φράγκα κι αν ξοδέψεις, όσο εμπλεκώς αιτημέλιτα κι αν συμπεριφέρεσαι, τη νύχτα στο δρόμο είσαι ένα τίποτα, γιατί με τα φράγκα μπορείς να σπίνεσαι στις ουρές του face control ή να ψάχνεις για τιν άκρη που θα σε βολέψει και σήμερα. Αλλά ο δρόμος είναι

ΑΝΟΙΧΤΕ ΔΡΟΜΟ

από το κουρνιαχτό επάνω των θεάτρων

πάντα δρόμος και ξέρε να εκδικείται τους πρώην, τους δίθεν και τους κάπως. Γι' αυτό καλύτερα να κυκλοφορείς με γρήγορα αυτοκίνητα ή μηχανές. Πθανόν έτσι να εξωραϊσεις τους φόβους σου.

Για μας ο δρόμος, η πλατεία δεν είναι μόνο κάποια σημεία της πόλης, είναι τα σινιάλα της εφόδου ενός πολιτισμού που κυφορείται αλλά οι πόνοι ακούγονται, τους καταλαβαίνουμε στην καρδιά μας, στο μολό μας, στα κέρια μας.

Το απρόβλεπτο, το διαρκές τσίτωμα των νευρών και των αισθήσεων, η ε-

ας κρέμεται αδέξια το ρούχο

ΣΗΜΕΡΑ

Η αρνητικότητα στις κανονικές στις στάσεις και στις παραδόσεις των ιμπεριαλιστικών σημείων μέσα στις καθημερινές σχέσεις μας, είναι η προσπάθει να είναι, ο πολιτισμός μας ή καλύτερα η καταστροφή του πολιτισμού τους. Η διαδικασία αποδυνάμωσης καταρχάς από τον κυκλικό καπιταλιστικό χρόνο - κυκλικός από την συνεχή και συνήθη επάνληψη συμπεριφορών δουλειάς - σπύι, δουλειά - κατανάλωση, δουλειά - γύπεδο - καπιταλιστικός από

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΑ ΠΑΝΤΑ!

την ανάρτηση του χρόνου σε προϊόν και τη διαχειρισή του σαν παραγωγική διαδικασία με όλα τα χαρακτηριστικά της καπιταλιστικής διαχείρισης. Το κεφάλαιο της δυνατότητας δια(χειρισης), δια(μεσολάβησης) και δια(μόρφωσης) του τρόπου κατανάλωσης του χρόνου μας. Η πρώτη ύλη της ανάγκης διάθεσης του χρόνου μας. Το "εργατικό δυναμικό" των καθοληπτών των Μ.Μ.Ε. της μουσικής βιομηχανίας και της πλιθιότητας των καταναλωτών.

Η αποδύμεση αυτή μπορεί μόνο να είναι ριζική και συλλογική. Αυτός ο τρόπος διαχείρισης του χρόνου μας είναι ουσιαστικά η επιλογή της συλλογικής απάντησης σε όλα τα ζητήματα που μας αφορούν καθημερινά. Η λύση για το πως, που, και γιατί πρέπει να διαχειριζόμαστε έτσι το χρόνο μας διαπερνάται από τις ανάγκες για επικοινωνία, έκφραση, συνειρση και οι απαντήσεις είτε θα είναι συλλογικές, είτε θα είναι ένα τεράστιο ΠΠΟΤΑ.

Η υπόθεση της συλλογικής διαχείρισης του χρόνου μας είναι τελικά υπόθεση ανα-διαπαιδαγωγησης. Η αναδιαπαιδαγωγή πρέπει να διαφέρει ριζικά από την αστική διαπαιδαγωγή, όχι μόνο στους σκοπούς της, κάτι που γίνεται κατανοητό, αλλά και στις μεθόδους. Η μέθοδος αυτή είναι άρρηκτα δεμένη με την πολιτική συνειδητοποίηση και τον πολιτισμό γενικά ως ένα από τα σημαντικότερα όπλα μας στον μπροπολιτικό εμφύλιο, αυτή η "πνευματικότητα", η διαχείριση του χρόνου μας λένε εμείς, είναι υλική, αναπόσπαστο κομμάτι της σκέψης μας και της ύπαρξής μας, μια και δεν ζούμε - ακόμα τουλάχιστον - τις νύχτες της κατάληψης των χειμερινών ανακτόρων.

Όπως πολύ σωστά έγραψε και ο γερο Κάρλος: Η τάξη που κατέχει τα μέσα της υλικής παραγωγής, κέρν σ' αυτά τα μέσα κατέχει και τα μέσα της πνευματικής παραγωγής... Τα άτομα που αποτελούν την άρκουσα τάξη κατέχουν, ανάμεσα σ' άλλα και συνειδηση και κόρη σ' αυτή τη συνειδηση σκέφτονται. Γι' αυτό, όσο αυτά τα άτομα βρίσκονται στην εξουσία σαν τάξη και καθορίζουν την έκταση και τους οριζόντες μιας εποχής, είναι απτόδεκτο πως το κάνουν αυτό σ' όλους τους τομείς κι έτσι κυριαρχούν και σαν στοχαστές, σαν παραγωγή ιδεών και κωνονίζουν την παραγωγή και την διανομή των ιδεών της εποχής τους. Κι αυτό σημαίνει πως οι ιδέες τους είναι αυτές που κυριαρχούν στη δοσμένη εποχή.

Συνεπώς ο δρόμος για την συλλογική επαναστασιοποίηση του χρόνου μας είναι η πολεμική μας ενάντια στους στοχαστές, στους παραγωγούς ιδεών και τελικά στους διαμεσολαβητές της κυρίαρχης κουλτούρας επάνω στο κατακεραματισμένο σώμα της μπρόπολης.

προκίρυξη που μοιράστηκε από συντρόφους στις 22/11/97

προσωρινές οδηγίες για αύριο, μπορεί και για τώρα

- * Το αυθεντικά καινούργιο θα έχει κάτι από την σκοτεινή λάμψη εκείνων των "παλιών" που αποδεδειγμένα άντεξαν στο χρόνο.
- * Το αυθεντικά καινούργιο θα έχει κάτι από την έλλειψη σεμνότητας των εποχών που πράγματι υπήρξαν και υπάρχουν άσεμα - αλλά καθόλου πρόστυχα.
- * Εκείνοι που προτιμάνε να ξεχθούν, κι εκείνοι που "θυμούνται" με τέτοιο τρόπο ώστε να στομώνουν τον ίδιο τον αέρα πίσω τους, είναι αθεράπευτα παραδομένοι στην λεηλασία του παρόντος τους. Δεν υπάρχει τίποτα καινούργιο σ' αυτό.
- * Το αυθεντικά καινούργιο θα έχει τόση και τέτοια αυτοπεποίθηση, και μόνο εφόσον την έχει, θα αναγνωρίσει την σκοτεινή λάμψη κάθε πολύτιμης στιγμής που πέρασε - ακόμα και μέσα απ' τα ερείπια.
- * Η μνήμη είναι τελικά κατασκευή. Συνήθως πένθιμη. Το αυθεντικά καινούργιο την απαλλοτριώνει, πετάει στην άκρη την μελαγχολία, την κάνει και πάλι εκδικητική.
- * Αλλάζει τις αντωνυμίες. Το πρώτο πληθυντικό να πάρει το λόγο: εμείς!
- * Οι λογαριασμοί μας με το μέλλον είναι ακριβώς εκείνοι που δεν λύθηκαν μέχρι τώρα. Αυτή είναι η μάχη της αυθεντικά καινούργιας θεμελίωσης της πραγματικότητας - την οποία οφείλουμε ωστόσο ταυτόχρονα να εφεύρουμε και να ανακαλύψουμε.
- * Η δυνατότητα της εκδίκησης είναι ένα από τα πρόσχημα του αυθεντικά καινούργιου, ακόμα και στη κορυφή της μεγαλοφυχίας του. Όχι για λόγους ηθικής, αλλά επειδή αυτή είναι το πρακτικό μέτρο του αφηνδιασμού του. Διαφορετικά θα μερδευτούμε με θρησκευτικές ουτοπίες που έγιναν διαδοχικά κοινωνιολογία, επιστημονική φαντασία ή χημεία.
- * Το να χαθούμε στις ασυνέχειες των ροών υποταγής είναι εύκολο. Συμβαίνει κατά κόρον. Το να δημιουργήσουμε τις καινοτόμες συγκοπές είναι δύσκολο. Αυτό μόνο αξίζει: ιδού μια σκοτεινά λαμπερή στιγμή που περιμένει να ορίσουμε την τροχιά της.
- * Αυτό που θέλουμε δεν προβλέπεται. Ευτυχώς. Είναι έργο, όχι δράμα.
- * Όλη η αυθάδεια του ιστορικισμού έγκειται σε δυό τρεις απλές σκοπιμότητες: συντήρηση αυτού που ήδη υπάρχει (έστω και με την εις άποπον επαγωγή), ή αντικατάστασή του από τη φάρσα κάποιας βελτιωμένης επανάληψης. Ξεβρακώστε τα προγονικά μεγαλεία, εδώ κι εκεί: οι κώλοι των μανιακών δειλών υπηρετών τους είναι για για δημόσια έκθεση.
- * Το αυθεντικά καινούργιο δεν είναι εγγυημένο από πουθενά και κανέναν. Ευτυχώς. Είναι έργο, όχι επένδυση.
- * Στον εκβιασμό "ή αυτά ή τίποτα" απαντάμε ήδη: τίποτα!! Τα "αυτά" είναι πολύ λιγότερα από όσα δικαιούμαστε, και σκατά. Όσο για το τίποτα δεν είναι εκδήλωση μηδενισμού. Αλλά πρόσχημα της δημιουργικής ευγένειας όσων διατίθενται να γυρίσουν το κόμο ανάποδα.

*εξαιρούνται οι μη κάτοχοι πιστωτικών καρτών. Χωρίς προκισβολή, με επιτόκιο 0%. Η προσφορά επιβαρύνεται με Φ.Π.Α. 36% όπως όλα τα είδη πολυτελείας.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ*

ΑΥΤΑ ΤΑ ΝΕΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΑ (ΑΠΛΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΕΠΕΙΔΗ ΕΙΝΑΙ ΧΕΙΡΟΤΕΡΑ)

Μετά την πετυχημένη κατασκευή (ζωντανών) βατράχων χωρίς εγκέφαλο, το επόμενο ανακοινώσιμο κατόρθωμα των γενετιστών θα είναι η κατασκευή (ζωντανού) εγκέφαλου χωρίς βάτραχο. Οι φιλόζωοι πρόσοποι θα τρέξουν στους βάλτους και θα φωνάζουν "κύριε, κύριε, κάτι σας έπεσε..." (ο εγκέφαλός σας κύριέ μου).

Σε γενικές γραμμές είμαστε καθυστερημένοι από τις διαβεβαιώσεις πως τέτοια πράγματα δεν πρόκειται να γίνουν για τους ανθρώπους, αλλά (για να είμαστε και κάπως ρεαλιστές) κι αν γίνουν θα είναι για το καλό της ανθρωπότητας. Σε στυλ ότι θα υπάρξουν άφθονα, καλής ποιότητας, και προσιτά ανθρώπινα ανταλλακτικά. Οκέι! Είμαστε ήσυχοι.

Το μόνο κακό αυτής της τεχνοεπιστημονικής προόδου, είναι ότι πάει περίπαιτο το ενδιαφέρον (που μέχρι τώρα, διάβολε, ήταν για μας ένας πειρασμός) να φιλήσεις έναν βάτραχο και να τον ξεμαγέψεις. Να γίνει ας πούμε πριγκιπόπουλο ή πριγκιποπούλα.

Γιατί άντε και το πέτυχε. Κιαν σου προκύψει το παλληκάρι ή κοπέλα ανεγκέφαλη; Το ρισκάρεις τώρα να φας τα νιάτα σου σε ασπασμούς μέσα στα λασπόνερα και να πάθεις τέτοιο κάζο;

Πάει λοιπόν αυτή η ελπίδα. Ένα μόνο μας μένει: να μας φιλήσει κανά άμυαλο βατράχι και να γίνουμε καλαμιές, νερόφιδα, νούφαρα, κάτι τέλος πάντων που να περάσει από την θύελλα της προόδου ατασάλκωτο. (Ως τότε ας κοιτάζουμε πως θα ξεφυγούμε από τις αγκαλιές και τα φιλά των γενετιστών.)

ΣΤΙΓΜΙΑΙΑ ΚΑΙ ΑΜΗΧΑΝΗ ΣΥΜΠΤΩΣΗ ΛΕΞΕΩΝ

(ή περί της σημασίας των συμπτωμάτων στιγμιαίας διάλεξη)

Είναι εντελώς άσχετο / σ' αυτή τη σελίδα / και σ' οποιαδήποτε άλλη / να εκτροχιαστούν ορισμένες λέξεις / να φορέσουν φόρμα εργασίας δεκαπλάσια του φω- / και να τρέξουν με ταχύτητα δεκαπλάσια του φωτός / είναι μια κίνηση επιεικώς απaráδε- / φωτός δεκαπλάσια του κτη / και δεν υπάρχει κανείς διατεθειμένος να του φωτός δεκαπλά- / και να υπάρξει ένα κάποιο κενό / οπουδήποτε / αποδεδειγμένα το κενό έχει τις δικές του εργασίας να φορέ- / υποθέσεις / και η προσπάθειά σου να στρώ- / σουν φόρμα εργασίας σερβίρεις συνήθειες ή καθήκοντα / είναι εξ' / να φορέσουν φόρμα ορισμού αποτυχημένη / είναι προτιμότερο να εργασίας να φορέ- / ορισμού αποτυχημένη / είναι προτιμότερο να σκουπίδια χρώματος εγκαταστήσεις σ' ένα τέτοιο κενό το ιερό για μπλε σκουπίδια χρώ- / την θεά των παγωτών / ένα μνημείο για τις ματος μπλε σκουπίδια χρησιμοποιημένες καπότες / ή μια πρόχειρη χρώματος μπλε σκου- / συλλογή από σκουπίδια χρώματος μπλέ / πίδα χρώματος μπλε μπορεί κάτι τέτοιο από μίαν άποψη να μη φαίνεται "λογικό" / έχει όμως το προτέρημα ότι δεν μπλοφάρεις / αυ- / τό είναι μια πιθανή αξία του κενού / διαφορετικά είναι εύκολο να κά- / νεις πως το αγνοείς / κι αυτό να κάνει πως σε σέβεται / αλλά φυσικά / το να μη γυρίσεις να κοιτάξεις ένα απότομο κατέβασμα / δε σημαί- / νεις κιόλας πως το προσέρασε / μπορεί απλούστατα να έχεις γκρε- / μοτσακιστεί / και να μην στο είπε κανείς /

Θρησκεία κι αμαρτίες

σίγουρα φάλτο σ' όλη αυτή την ιστορία είναι το ότι οι χουλιγκάνοι πλακώνονται μεταξ' τους: ο πραγματικός τους στόχος και ο πραγματικός τους εχθρός βρίσκεται μέσα στο ταρτάν και στις εξέδρες των επισήμων....

Τίθελον τώρα όλοι οι ιερείς και οι δεσμοφύλακες του "όχι βία στα γήπεδα"; Το μόνο που δεν θέλουν είναι να στραφούν οι κερκίδες στους πραγματικούς τους εχθρούς. Γουστάρουν και πολύ μάλιστα, όλοι αυτοί οι "ανθρωπιστές", την διαίρεση και τις αγέλες - αλλά τις θέλουν "κόσμιες". Θέλουν "να πηγαίνει στο γήπεδο όλη η οικογένεια", με τα κεφτεδάκια της ισώς, έτσι ώστε οι μπίζνες του αθλητισμού να αποκτήσουν περισσότερους πελάτες. Έτσι γίνεται και στα ευρώπας.

Θέλουν επίσης η βία να είναι αποκλειστικό "δικαίωμα" του κράτους και των υπηρεσιών τους. Ακούσατε ποτέ όλοι αυτοί οι καραγκιόζηδες να φημίζουν για τις δολοφονίες των μεταναστών; Όχι βέβαια, γιατί αυτές είναι η σωστή (για το σύστημα) βία. Ακούσατε ποτέ να υποστηρίζουν με έναν αναλόγο φανατισμό πως ο στρατός πρέπει να γίνει παιδική χαρά; Όχι βέβαια,

γιατί ο μιλιταρισμός είναι η σωστή βία. Τους ακούσατε ποτέ να υποστηρίζουν πως οι μαθητές θα πρέπει να πηγαίνουν στα σχολεία σαν δανοί "ρόλιγκανς", βαμένοι με μπιγιές και χορεύοντας; Όχι, γιατί η πειθαρχία του εκπαιδευτικού συστήματος είναι η σωστή βία. Ακούσατε ποτέ να λένε: κάνει κοπάνα απ' τη δουλειά με τους φίλους σου και τραβάτε να παίξετε μπάλα; Όχι, γιατί η βία του οχτώρωρου και της σαββατοκαρκατικής εκτόνωσης είναι η σωστή βία...

Τί τους ενοχλεί όμως όλους αυτούς από την βία των γηπέδων; Τους ενοχλεί μήπως ότι οι φασίστες μπορούν να ψαρέψουν κόσμο από κει; Όχι, γιατί η συντριπτική πλειοψηφία των "ειρηνοποιών" των γηπέδων είναι ακριβώς οι ίδιοι που προπαγανδίζουν την εθνική ενότητα, τον πατριωτισμό, την εθνικοφροσύνη, και το συμφέρον της πατρίδας - έστω του "ελληνικού" αθλητισμού.

Αυτό που τους ανησυχεί είναι πως αυτός ο κόσμος που τα σπάει στα γήπεδα και συγκρούεται (καμιά φορά ξεπερνώντας και τα ομαδικά φετίχ του) με την αστυνομία στην ουσία εκπαιδεύεται στη σύγκρουση. Και ξέρουν πολύ καλά πως δεν ήταν λίγες οι φο-

ρές στο παρελθόν που αυτήν τους την εκπαίδευση οι ίδιοι άνθρωποι τη χρησιμοποίησαν αποτελεσματικά σε πολύ πιο σοβαρές κοινωνικές συγκρούσεις.

Αν θέλουν να καταστείλουν με κάθε τρόπο τους αντάρτες των γηπέδων δεν είναι επειδή τους νοιάζει για τη ζωή τους. Τους ίδιους ακριβώς ανθρώπους με μεγάλη ευχαρίστηση τους ντύνουν στο χαλί για να τους κάνουν κρέας για κανόνια, τους ίδιους

επειδή στη πράξη δεν θα γίνει τίποτα, αυτό που θα αποφασίζει είναι να μπει σε μια "υπεύθυνη" και οποδδήποτε **ατομική θέση εκπαίδευσης** μέσα από την "ελευθερία" επιλογών ανάμεσα σε παραλαγές αποβλάκωσης. Η έννοια του συστήματος, η έννοια αυτών που μεταρρυθμίζουν το σύστημα είναι πως πίσω από τις ψευδαισθήσεις που ανοίγει η διασπορά των ατομικών προοπτικών - για - το - μέλλον θα εγκατασταθεί η **(εκπαιδευτική σήμερα, εργασιακή αύριο) αυτοεπιτήρηση**.

Δεν είναι καθόλου τυχαία η ομοιότητα: ο συνδυασμός εξαγομικευσης - αυτοεπιτήρησης - κατακερματισμού του συλλογικού σε ατομικά - κατηγοριοποίησης (τυπικής ή άτυπης δεν έχει κατ' αρχην σημασία) των "ατομικών προσόντων" είναι το βασικό μοτίβο της απάντησης των αφεντικών και στην οργάνωση της εργασίας. Αν συγκρίνει κανείς το οργανόγραμμα θέσεων - αμοιβών οποιασδήποτε επιχείρησης με το πρόγραμμα του μεταρρυθμιζόμενου λυκείου θα δει πως το δεύτερο είναι αντιγραφή του πρώτου. Τόσο ως προς τη μορφή, όσο κι ως προς τη λογική.

Θα είμασαν μάλιστα περισσότερα ακριβείς και δίκαιοι αν στο καινούργιο πρόγραμμα του λυκείου λογαριάζαμε και τον "κρυφό" του φωτισμό. Εκείνοις να εκείνες δηλαδή που θα το παρατίπουν μια ώρα νωρίτερα επειδή η πληρωμική ευκαιρία των "επιλογών" υποειδικευσης συνεπάγεται ακόμα περισσότερα φροντιστήρια. Είναι ένα όγκος "παρατίσεων" που θα ελαφρύνει τον προϋπολογισμό "παιδείας". Σα να παραιτείσαι από τη γαμημένη τη δουλειά: το αφεντικό γλιτώνει την αποζημίωση....

Υπάρχει βέβαια μια αξιοσημείωτη διαφορά μεταξύ οργάνωσης του σχολείου και οργάνωσης της εργασίας, μεταξύ της εκπαιδευτικής και της μισθωτικής σκλαβιάς: στη δεύτερη η "αμοιβή" (το κίνητρο, η υπόσχεση) είναι ο μισθός. Αν η πίστη πάνω στο μισθό είναι το υλικό κέντρο (και το όφελος

για το αφεντικό) του κύκλου εξαγομικευση - αυτοεπιτήρηση - κατακερματισμός - κατηγοριοποίηση, ποιά θα είναι το κέντρο του ίδιο κύκλου στα σχολεία;

Η ελεύθερη εισαγωγή στα πανεπιστήμια!!! Φοβερή απάτη αν σκεφτεί κανείς πως αυτό που θα ακολουθεί το λύκειο για τους "ικανούς" δεν θα είναι η φαρδιά λεωφόρος της καριέρας (όπως θα έχουν ψηθεί να πιστεύουν) αλλά καινούργια κοσμογονία, και πάλι και πάλι, για καμιά δεκαριά ακόμα χρόνια. **Αλλά βέβαια η δουλειά του μέλλοντος, το επάγγελμα όλων των επαγγελματιών είναι η ιδεολογική υποταγή στο σύστημα.** Όποιος εκπαιδεύεται από τα 15 στην "ατομική επιτυχία" μπορεί να συνεχίσει επ' άπειρο να την "σπουδάξει": είναι αυτό που λένε *δια βίου εκπαίδευση*.....

Θα το κλείσουμε εδώ, προς το παρόν, το θέμα. Δε ξέρουμε κιόλας ποιούς νοιάζει να ασχοληθούν μαζί του, όα βέβαια μόνο θεωρητικά. Το μαθητάριατο, που είναι και το μόνο που θα πληρώσει σήμερα και αύριο, μπορεί να τη ψάχνει με πό εύκολες συγκατήσεις. Το πόσοι θα βουλιάξουν μέσα στο no future και με ποιούς σπαρομούς μας ενδιαφέρει - αλλά μάλλον πρέπει να νοιάζει κάπως και τους ίδιους.

Από την άλλη οι συντησμένες "καταγγελίες" της μεταρρύθμισης, τα "αγωνιστικά" επίδομα αλματάκια που σκορπουν οι επαγγελματίες του "κοινωνικού συμφέροντος", και οι φοβερές "νίκες" που υπόσχονται είναι για γέλια. Οι ουσιαστικές απαντήσεις θα αρχίσουν να φτιάχνονται όταν δημιουργήσουμε (όσο το γρηγορότερο τόσο το καλύτερο) τις προϋποθέσεις της ανταγωνιστικής αντιμόρφωσης. (Σα να λέμε: να ξανακάνουμε τα πλακόστρωτα του συλλογικού σχολείου της τάξης μας!)

α - κριβώς ανθρώπους τους στίβουν μέχρι το κόκκαλο στη δουλειά. **Εκείνο που θέλουν είναι να αποτρέψουν την οποιαδήποτε κοινωνική γνώση της βίας.** Και τα γήπεδα είναι (μάλλον πιο σωστά: μπορούν να είναι) ένας τόπος στον οποίο η βία εκτίθεται με κοινωνικούς όρους. Πώς να το πούμε; **Τους διαορίζει η αληθία, οποδδήποτε, τους χαλδαι τη βιτρίνα κυριλέ μαγαζιού που θέλουν να φτιάξουν** όχι μόνο στο ποδόσφαιρο αλλά παντού.

Δεν έχουμε καμιά ρομαντική αυταπάτη πως ρίχνοντας φωτοβολίδες στην απένα-

ντι κερκίδα μπορεί κάποιος να φωτίσει την πραγματικότητα της ζωής του (μας). Είναι πιθανό, είναι πιθανότερο τελικά, πως ακόμα κιαν δεν πετύχει κάποιον από τους απέναντι, θα τον "τυφλώσει" - και θα τυφλώσει κι ο ίδιος. Ούτε κατεβάζοντας κανείς καρτέλλες ανακαλύπτει τι του κλέβει η αγαπημένη του ομάδα και οι ιδιοκλήτες της.

Αλλά όλα αυτά (και άλλα πολλά) δεν εξαρτώνται από την βία ή την μη βία των γηπέδων. Αν αύριο η μόδα γίνει κουστουμαρισμένοι ποδοσφαιριστές που δεν κλωτσάνε τη μπάλα για να μην την πονέσουν, και φιλάθλοι που προσφέρουν λουλούδια ο ένας στον άλλο, τίποτα δεν θα αλλάξει στο βάθος της εκμετάλλευσης που καλλιεργεί και επιβάλλει ο αθλητισμός. Ο στίβος, που δεν έχει "επεισόδια", είναι επαρχία της ίδιας ακριβώς αθλητικότητας. Και επειδή αυτό το ξέρουν πολύ καλά όλοι οι ιερείς του συστήματος (από τους δημοσιογράφους μέχρι τους βουλευτές και από τους μπάτσους μέχρι τους ιδιοκτήτες των ομάδων) γι' αυτό ακριβώς λυσάνε για τα "επεισόδια" στα γήπεδα - όταν φυσικά δεν τα χρησιμοποιούν για τα συμφέροντά τους.

Μπορεί αύριο - μεθαύριο να γίνουν οι καινούργιοι διαβουλεύσεις εδώ κι εκεί με τους συνδέσμους και να επιστρέψει η ειρήνη και η τάξη στις κερκίδες. Αλλά όταν ακούμε διάφορα bosses να μιζοκαλαιν "τους διαλύσαμε στα εξάρχεια κι αυτοί πάνε τώρα στα γήπεδα" βάζουμε τα γέλια. Για πόσους αιώνες νομίζουν πως ο κόσμος θα σαπίσει στις πολυθρόνες της t.v.;

ΦΡΕΝΟ

....κι αν δεν πιάσει; Προβλέψιμη η διαδρομή: ντεραπάρισμα, στουκάρισμα, κάτι με νοσοκομείο. Ναι, αλλά πως λέγεται το να μην πάνου τα φρένα; Μήπως *φρενοβλάβεια*;

Με ποιόν μηχανικό άραγε τρόπο η ροή των σκέψεων παρομοιάζεται με την κίνηση οχήματος; Ή, ανάποδα, με ποιά ποιητική ευκέρεια ο μίστορας των αυτοκινητών πρέπει να σφίξει λίγο και τις βίδες του μυαλού μου; Πώς συγγένεψαν τα φρένα με τις φρένες;

Μακρινή η πορεία. Φρήν (n) λεγόταν το διάφραγμα στο ανθρώπινο κορμί. Αυτός ο μυς που χωρίζει την καρδιά και τα πνευμόνια από το στομάχι και τα υπόλοιπα σπλάχνα. Και θα είχε μείνει στη θέση της η θλιπκάια λέξη μαζί με τον μυ, αν δεν συνέβαινε να τους αναθεθεί η εποπτεία των "ανωτέρων" παθών μας (των παθών της καρδιάς και της ανάσας, του φόβου, του έρωτα, της λύπης, του ενθουσιασμού) να μην ανακατεύονται με τα "κατώτερα". Με την πείνα, τη δίψα, ακόμα και την ζώωδη σεξουαλικότητα. Που σωματώνονται κάτω από την φρήνα.

Κάπως έτσι όρισαν την γενωγραφία του ανθρώπινου κορμού, με τον βόρειο και τον νότιο πόλο του, και την φρήνα σαν προστατευτικό ιστημερίνο. Και κάπως έτσι οι φρένες έγιναν έμμεσα αλλά καθαρά οι ευγενείς εντάσεις του είδους, εδραιωμένες στο "πάνω" του σώματος. Αξιολογημένες, τιμημένες, με την προσοχή να μείνουν οσώς, να μην ανακατευτούν με τα χαμηλά ένστικτα.

Υστερα η λέξη έγινε αρσενική. Και εντοπίστηκε λίγο πιο πάνω. Αρχισε να σημαίνει την περιοχιά της καρδιάς, το στήθος. Λύπη, καρά, θυμός, πόθος, απογοήτευση, θάρρος: συναισθήματα και εκφράσεις τους που μπήκαν σε μια αρσενικά οικογενειακή καθώς ο δημόσιος χώρος, η αγορά, έγινε προνόμιο των αντρών.

Και δεν άργησαν, όταν η περισσότερη εγκυφαλική φιλοσοφία ήρθε να ολοκληρώσει θεωρητικά τις δημόσιες αντρικές αρετές, ν' ανέβουν οι φρένες ακόμα ψηλότερα. Στο νου. Γιατί ακόμα κι η καρδιά, προφυλαγμένη έστω απ' το στομάχι, δεν είναι ένας εύκολος μυς. Είναι μάλλον μια σπλιά εξερευνησίμη, αλλά πάντως σκοτεινή. Μια εστία εντάσεων και παλμών.

Οι φρένες, η αξιολόγηση των ανώτερων κόσμου, έγιναν ο οίκος της νόησης, η εγκαταστάθηκαν στο μυαλό. Στο κεφάλι. Όσο ψηλότερα γινόταν. Κι από αυτό το κάστρο, γεμάτες καχυποψία και πάντα σε επιφυλακή απέναντι στο υπόλοιπο σώμα ανέλαβαν να ελέγχουν τα (συλλήβδην) "κατώτερα" πάθη του.

Εμειναν εκεί, μέχρι τις μέρες μας. Όχι σαν κάποιος ιδιαίτερος "μηχανισμός" πάντα, αλλά σαν η ίδια η σφαίρα της σκέψης. Κιαν υπήρχε αμφιβολία έβλεπαν την *αυτοφροσύνη* να το επιβεβαιώσει: ο κόσμος του μυαλού σκίζεται, χωρίζεται, κομματιάζεται - που πεί να πει πως οι φρένες είναι η ίδια η σάρκα της σκέψης. Όμως απ' την άλλη μεριά η φρενίτιδα δεν είναι ο θρίαμβος αυτής της σάρκας - είναι η φλεγμονή της, το πύον της. Ο πυρετός, η αρρώστια.

Πώς πίδωσαν τώρα οι φρένες απ' το ύψος τους για να κατέβουν τόσο χαμηλά, στο δρόμο, να μπλοκάρουν και να ξεμπλοκάρουν τροχούς, να τριβάνουν και να θέλουν άλλαγμα, να προκαλούν ή να γλιτώνουν ατυχήματα; Μήπως κάποιος παρατηρητικός παραγιάς, εκεί στο πρώτο συνεργείο, έκανε τη σύγκριση της κυκλικής κίνησης του δείκτη κοντά στον κρόταφο, που έκαναν στη γενιωνά του όταν ήθελαν να δείξουν πως "αυτός είναι τρελλός" με το ανεμπόδιο ρολάρισμα της ρόδας του πρώτου κάρου; Ή μήπως αυτή η κίνηση εφευρέθηκε ακριβώς στη γενιωνά των πρώτων φαναριτζήδων;

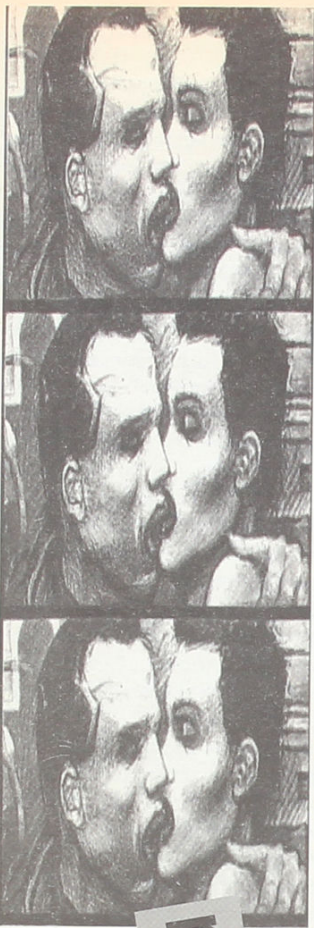
Κανείς δεν θα μάθει ποτέ. Όμως σίγουρα κάποιες κρίσιμες αναλογίες καθιερώθηκαν έκτοτε: "οι στροφές του μυαλού", η "ευστροφία" του - ακόμα και οι "διαστροφές". Εδώ, τουλάχιστον εδώ, οι φρένες στο μυαλό τέθηκαν σαν ξεχωριστός μηχανισμός. Να κατεβάζουν τις στροφές - αλλά μόνο σε περίπτωση κινδύνου.

Σ' αυτήν τη μακρινή διαδρομή η λέξη έγινε η ίδια ένα κάρο, όχημα ξεσκεπαστο για τα νοήματα. Κι αν ψάξει κανείς στον πάτο της καρότσας θα βρει κάτι που ξεκάστικε εν τω μεταξύ, αν και είχε τουλάχιστον την ίδια ευγενική καταγωγή με την φρήνα. Θα βρει την φρενο-τίδα....

(Και πως ξεκάστικε αυτό το άλλο μισό της φρενός; Ε, μα είναι η φρενίτιδα συνείδηση αρσενική.)

ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΣ

...και βέβαια δε χρειάζονται άλλα δάκρυα, αρκούν μέχρι τώρα τόσοι θρήνοι και κλαυθιρισμοί για τον ιό των άσωτων, φτάνουν και περισσεύουν τα ξόρκια και οι αφορισμοί των παπάδων και των νεοχριστιανών για την κακιά αρρώστια που ήρθε να τιμωρήσει τους καταραμένους από το θεό, όχι καλοί φίλοι, κανείς δε χρειάζεται τη λύπησά σας, είναι γνωστό ότι εκεί που ξεραίνεται το δέντρο της αλληλεγγύης, φυτρώνουν τα πλαστικά λουλούδια της φιλανθρωπίας, οι φορείς του aids όμως μάλλον δεν τα έχουν ανάγκη,

κρατήστε την "κοινωνική ευαισθησία σας" για τους σέρβους αδελφούς σας, κρατήστε την "καλή καρδιά σας" και τη "γάπη σας" για τα αφεντικά σας που έτσι κι αλλιώς εκτιμάτε, κρατήστε τον ιλλουστρασιόν αντιρατσισμό σας μέχρι να στραβοκοιτάξετε τον πρώτο μετανάστη που θα βρεθεί στο δρόμο σας, κρατήστε σφιχτά το μικροαστισμό σας κι ό, τι άλλα σκατά κουβαλάτε μέσα κι έξω από το κεφάλι σας αλλά μη νομίζετε πως θα σας αφήσουμε να μας κτυπήσετε με συμπόνοια στην πλάτη, μην ελπίζετε πως θα γίνουμε το πλυντήριο των ανύπαρκτων έτσι κι αλλιώς συνειδήσεων σας, μην περιμένετε από εμάς την αθώωση για την τουλάχιστον συνείδησή σας σε τόσα εγκλήματα, όχι βέβαια πως δεν μπορείτε να περιμένετε και τίποτα από εμάς, σας έχουμε κρατήσει ό, τι πιο γνώσιο και αυθεντικό υπάρχει μέσα μας, για όλους εσάς, φιλήσυχους πολίτες, έντιμους οικογενειάρχες, τακτοποιημένους νοικοκυραίους, πρώην αγωνιστές και νυν πατριώτες, μικρά και μεγάλα αφεντικά, εμπόρους και διαμεσολαβητές κάθε είδους, για όλους εσάς λοιπόν, έχουμε φυλάξει σαν κόρη οφθαλμού την εκδικησή μας, κάθε πρώτη δεκέμβρη, γενάρη, φλεβάρη, μάρτη, κάθε μέρα και κάθε νύχτα, 365 μέρες το χρόνο ξυπνάμε και κοιμόμαστε με την ίδια σκέψη να μας βασανίζει το μυαλό, γι' αυτό μην κλαίτε για τη δικιά μας ζωή, κλάψτε για το δικό σας αργό καθημερινό θάνατο, λυπηθείτε με όσα σας αρκούν για να επιβιώνετε, θρηνήστε τη μίζερη ζωή σας και που ξέρετε μπορεί στο τέλος να μας συμπάθηστε κιόλας και να δείτε την εκδικησή μας...
...ποτέ δεν είναι αργά...

for the creatures of the night

Οι μετανάστες, ο ρατσισμός, ο εξαγωγισμός, και η αύξηση του πλούτου, είναι οι τέσσερις κορυφές ενός τετραγώνου που περιλαμβάνει τόσο αυτό που λέγεται "πολιτισμός" όσο κι εκείνο που λέγεται "οικονομία". Οι σχέσεις αυτές δεν είναι αναγνωρισμένες επειδή μεσολαβούνται από ιδεολογικές απλουστεύσεις.

Ο αλλοδαπός μετανάστης π.χ. είναι στην άκρη μιας αλυσίδας εργασίας που περιλαμβάνει ακόμα τους περισσότερους από τους ντόπιους καινούριους στη ζούγκλα της δουλειάς: αλλά και εκείνους τους όχι λίγους τελικά εργάτες που βρίσκονται άνεργοι στα 40, στα 45 ή στα 50 τους. Το ζήτημα δεν είναι ηθικό βέβαια.

Η δουλειά είναι εκβιασμός. Αλλά στο σύνολο του ένας τέτοιος εκβιασμός θέλει ψάξιμο. Αυτό που συμβαίνει με τους αλλοδαπούς μετανάστες είναι πως οι "εθνικιστές" τους αντιστοιχούν στη θέση που παίρνουν στον καταμερισμό εργασίας - και εκβιασμού. Η "φιλιππινέζα" είναι "οικιακή βοηθός", ο "αλβανός" άνθρωπος για όλες τις δουλειές, "νόμιμος" ή "παρόνομος". Το κοινό σε όλες αυτές τις περιπτώσεις είναι πως πίσω από τα πρόσωπα αξιοποιούνται καπιταλιστικά οι διαφορετικές τοπικές παραδόσεις και κουλτούρες. Καθώς εκείνο που μετατοπίζεται είναι η οργάνωση της μισθωτής σκλαβιάς, εκείνο που "μεταναστεύει" πραγματικά είναι οι προτεραιότητες και οι απαιτήσεις της.

Οι αλλαγές στη συμβολική "αξία" που κάπως αυτόματα δίνεται στη μια ή στην άλλη δουλειά είναι μαζί θέμα "πολιτιστικό" και "οικονομικό". Όταν μια δουλειά θεωρείται *ανείδικετη* (ή βρώμικη, βαρετή, μονότονη, κουραστική) δεν είναι επειδή οι άλλες δουλειές δεν είναι έτσι. Αυτό το παραμύθι το τρώνε μόνο οι άσχετοι. Απλούστατα κάποια πόστα υποτιμώνται κοινωνικά. Και για την τρέψη των αφεντικών αυτή η υποτίμηση είναι και οικονομική.

Ο αλλοδαπός εργάτης είναι η φιγούρα που πρέπει να "καλύψει" τέτοιες περιοχές της μισθωτής εργασίας, όντας ταυτόχρονα ευχαριστημένος. Αυτό είναι πολύ σημαντικό, επειδή η πειθαρχία της *ανείδικετης δουλειάς* δεν μπορεί να είναι εύκολα ιδεολογική ή υλικών ανταμοιβών. Γι' αυτό στην ίδια ακριβώς θέση βρίσκεται και ο ντόπιος που μπαίνει για πρώτη φορά "στο μεροκάματο". Ενώ ούτε ο αλλοδαπός εργάτης ούτε ο ντόπιος ενδεκνικνται να ονειρεύονται εξασφάλιση και καριέρα στην οικοδομή, στα χωράφια, στους δρόμους της μητρόπολης ή στο ευχάριστο "πρόχειρο" που έτσι και εντελώς υποτιμημένοι βρήκαν δουλειά. **Το να αποκτήσει ένα μέρος των εργατών την (αρχική) πεποίθηση πως αποτελεί την αποθήκη του συστήματος είναι μια πολύ σημαντική για το σύστημα διασταύρωση ιδεολογίας, πειθαρχίας και οικονομίας.** Από 'κει και πέρα ως έχει ο καθένας όσες φιλοδοξίες θέλει.

Η αληθινή αξία αυτής της υποτίμησης φαίνεται εύκολα στην οικονομική της έκφανση, μέσα από απλές συγκρίσεις. Ο κούριερ για παράδειγμα είναι οδηγός,

και δεν κάνει δουλειά μικρότερης κοινωνικής αξίας από εκείνη του ταξίφα. Λογαριάζοντας τον παράγοντα "ταχύτητα" που για τον κούριερ είναι ακόμα περισσότερο απαιτητός, και την μέση αντικοινωνικότητα των οδηγών ταξί, φαίνεται σύγυρο πως η κοινωνική αξία της δουλειάς του κούριερ είναι πολύ μεγαλύτερη. Το γεγονός πως ο κούριερ τελικά αντιμετωπίζεται σαν "παιδί" και πληρώνεται σαν "ανείδικετος" δεν είναι αποτέλεσμα της αυταρέσκιας των "μεγάλων" και των "ειδικευμένων". Αλλά η επικύρωση της υποτίμησής μιας συγκεκριμένης δουλειάς.

Στην άλλη άκρη της αλυσίδας η βουλγάρικη οικιακή βοηθός βρίσκεται στη θέση της "γυναίκας του σπιτιού". Ακόμα και χωρίς την υποχρέωση σεξουαλικών υπηρεσιών, η συντήρηση του "ιδιωτικού χώρου" είναι ανυπολόγιστη κοινωνική αξία για την ψυχολογία των εργοδότη-

της. Οι δουλειές του σπιτιού είναι στην πραγματικότητα πολύ μεγαλύτερης αξίας από το ίδιο το σπίτι, που είναι αβίβωτο χωρίς αυτές. **Η διπλή "υπόσταση" της γυναίκας - υπηρετριας που υποτιμάται έτσι από δύο δρόμους αφορά την οικονομική και ιδεολογική επαναδιάταξη (από τα αφεντικά) των τομέα των υπηρεσιών.**

Τέτοιου είδους διαδικασίες υποτίμησης που πολιτιστικά αλλά και οικονομικά οργανώνονται πάνω στη ζωντανή εργασία έχουν άμεση σχέση με τον ρατσισμό. Η ιστορική μορφή αυτής της ιδεολογικής (και όχι μόνο) βαρβαρότητας ήταν η αξιολόγηση και η κατάταξη με όρους "αίματος και φυλής". Αλλά από τη στιγμή που οι εθνικότερες αφορούν ιδιαίτερες κουλτούρες που "εντάσσονται" στον εκβιασμό της καινούργιας μισθωτής σχέσης συνολικά, από τη στιγμή που οι εθνικότερες είναι τα ψευδώνυμα του κοινωνικού καταμερισμού εργασίας, ο ρατσισμός γίνεται ένα γενικότερο λειτουργικό υπόδειγμα παραγωγής και κατανάλωσης της ανισότητας.

Δεν είναι μόνο ο "αλβανός" ή ο "τουρκός" που βιώνουν τον ρατσισμό, αν και αυτοί είναι πράγματι οι εύκολοι στόχοι της "εθνικής πολιτικής οργάνωσης της εργασίας". Είναι και ο "πιτσιρικάς" του συνεργείου, του γραφείου, του βενζιναδίκου που όταν δεν αφομοιώνει τα βασικά προσόντα της "ταπεινότητας" (της αποδοχής της περιθωριακότητάς του) και της "φιλοδοξίας" (για καριέρα και υπακοή) γίνεται το ίδιο ξένος με τον μετανάστη.

Η κοινωνική υποτίμηση (πολιτιστική - οικονομική) ολόκληρων περιοχών της μισθωτής δουλειάς δεν είναι πάντως ούτε ατύχημα ούτε τυχαία κατάσταση. Σχετίζεται με την καινούργια οργάνωση τόσο του υλικού της μέρους όσο και του ιδεολογικού. Όταν για παράδειγμα οι αγροτικές και κτηνοτροφικές δουλειές βιομηχανοποιούνται και βιοχημικοποιούνται, οι χειρωνακτικές παράμετροί τους υποτιμώνται, όχι επειδή έγιναν άχρηστες ή ευκολότερες αλλά επειδή πρέπει να γίνουν φτηνότερες. Το να φορτώνεις νιφάρια για το πιο high super market δεν είναι μέρος της "εικόνας" του, και γιαυτό παραμένει ένα υποτιμημένο χαμηλάκι. Κι όταν οι υ-

πηρεσίες γενικά απλώνονται, αναδιοργανώνονται και ιεραρχούνται σε μια εντελώς καινούργια λειτουργική θέση, πολλές απ' αυτές πρέπει να υποτιμηθούν για να στοιχίζουν στα αφεντικά το δυνατό λιγότερο.

Η νέα οργάνωση του καπιταλισμού (και του κράτους) προτείνει για τον εαυτό της το όνομα "εξαγωγισμός". Πίσω από την κακόχη αυτή λέξη κρύβεται η *πολεμική διάσπαση των αλλαγών*. Περισσότερη δυνατότητα κατανάλωσης "ελεύθερου χρόνου" για τους εξασφαλισμένους σημαίνει περισσότερος τουρισμός κάθε είδους. Περισσότερες υπηρεσίες "εξυπηρέτησης" αυτών των καταναλωτών, κατά συνέπεια. Αλλά το "άνοιγμα" της αγοράς του ελεύθερου χρόνου για να αποφέρει τα μέγιστα κέρδη σημαίνει την υποτίμηση, όσο είναι δυνατό, της μισθωτής εργασίας που απαιτείται. Στα μπαρ, στα φαγάδικα, στα ξενοδοχεία, ένας καινούργιος "ανείδικετος" ρόλος εγκαθίσταται, θέσεις υποτιμημένες μισθωτής σκλαβιάς δηλαδή. Πώς και δεν έχει προσέξει κανείς πως εδώ υπάρχει ένα μοντέλο "εκσυγχρονισμένης", διπλής εκμετάλλευσης της εργασίας;

Σε μια άλλη θέση ο μετανάστης οικοδόμος ακόμα κι αν νομιμοποιηθεί για δύο ή πέντε χρόνια, θα στοιχίσει πολύ λιγότερα στην τεχνική εταιρεία - και στο κράτος. Αρχίζοντας από το τελευταίο: θα εισπράξει τις εισφορές του, που δεν θα του τι γροίσει ποτέ σαν σύνταξη. Θα λυθεί έτσι το πρόβλημα των ασφαλιστικών ταμείων, που με τη σειρά τους λύνουν το πρόβλημα φρενοσύτητας των τραπεζών, και εκείνες των "επενδυτών" - δηλαδή (στη περίπτωση του οικοδόμου) του αφεντικού του.

Μετανάστες, σαν *πολιτική κατηγορία* δεν είναι μόνο οι "ξένοι". Ο ρατσισμός έχει περάσει ιδεολογικά αυτή τη γνώμη για να *διαλύσει πολιτικά το προλεταριάτο*. Ο ρατσισμός είναι η άλλη πλευρά της αναδιάρθρωσης, καθώς φανταστικά επιχειρεί εκείνο που η δεύτερη επιβάλλει υλικά: να βουλιάξει η άκρη της εργατικής αλυσίδας ακόμα βαθύτερα στην υποτίμησης τους περισσότερους κρίκους μια ή δυο θέσεις χαμηλότερα.

Το σημαντικότερο είναι αυτό: η "περιμετρική", "περιθωριακή" θέση στην οποία η ιδεολογία της αναδιάρθρωσης τοποθετεί τους μετανάστες είναι ψεύτικη. Γιατί οι μετανάστες εργάτες, όλοι, όλοι οι σε "κίνηση" "ευέλικοι" και "αναπροσαρμοσιμοί" εργάτες είναι η αντανάλλοση της ίδιας της αναδιάρθρωσης. Ιδεολογικά πρέπει να υποτιμώνται σε μεγάλο βαθμό, μα ακόμα κι αυτό έχει κύρια θέση στους λογαριασμούς των αφεντικών, μεμονωμένους ή γενικούς.

Στην πραγματικότητα οι μετανάστες **κάθε είδους** βρίσκονται στο κέντρο της καινούργιας σύνθεσης του προλεταριάτου. Ό, τι φαντάσματα κι αν ξηπνάνε από 'Ο, τι αντιφάσεις κι αν κουβαλάει. Ό, τι θεωρητικά και πρακτικά καινούργια δεδομένα ανα δημιουργεί.